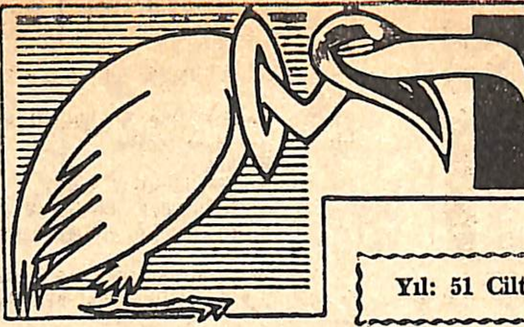

Akbaba
SEÇİM
SEÇİM
SEÇİM
GEÇİM
SEÇİM
SEÇİM
GÜLİVER SEÇİMLER ÜLKESİNDE.!

İSTANBUL REKLÂM 1

(İstanbul Reklâm: 2921 — 8)

Yıl: 51 Cilt: 24 Sayı: 7 * Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ * 31 Ocak 1973 * Fiyatı: 150 Krş.

TARZAN'LARA DİKKAT!

ÖYLE bir cankurtaran şoförü düşünün ki olay yerleriyle hastane arasında gidip gelirken durmadan kaza yapıyor, kaldırımlara çıkıp sürüyle adam çiğniyor, yâni can kurtarmaktan çok can alıyor.

Böyle bir şoföre ne yapılır? En azından yol verilip «Hadi güle güle» denilir, değil mi?

İşinden ters sonuç alınan bir cankurtaran şoförüne belki o işlem uygulanır ama, sözde kurtarıcılıkla ilgili çok daha önemli direksiyonların başında bulunup bin trafik kazasına bedel facialara yol açan kişilere kimse dur bile demiyor çoğu zaman.

Filmde Tarzan'ın yamyamlardan kurtardığı kızla sevişmeye başlamasını seyrettikten sonra ünlü bir nüktedanımızın söylediği sözü duymuşsunuzdur:

— Her kurtarıcı kurtardığının ırzına musallat oluyor sonunda!

Gerçek bu sözde belirtildiğinden de acıdır. Zira Tarzan, kızı sahiden mevcut bir tehlikeden kurtarmış, sonra da kendi rızasıyla elde etmiştir; sonunda kıza yaptığının ise bir kötülük olduğu kolayca iddia edilemez. Oysa birçok «kurtarıcılar» hedef seçtikleri kurbanları, uydurma tehlikelerden koruma bahanesiyle o tehlikeden de kötü sonlara sürüklerler.

Yüzyıllardan beri teknolojik üstünlüğe sahip sözümona uygar devletler savunmasız insan yığınlarını kaba kuvvetle sömürgeleştirirken hiçbir zaman «Talancıyız» dememiş, hep geri kalmış yığınları cahillikten, yoksulluktan, vahşilikten «kurtarma» iddiasını paravana etmişlerdir.

Aynı numara, çağımızda da bütün haşmetiyle sürdürülmekte. Eline güç geçiren, gözüne kestirdiğini kurtarmaya başlıyor hemen. Hitler, ülkesini ve dünyayı Yahudilerden kurtarmak için kolları sıvamıştı. Önce Peşte, sonra Prag sokaklarına dalan Rus tankları sosyalizmi kurtarıyorlardı tabiî. Vietnam'a ateş yağdıran Amerikan uçakları da o zahmete hep demokrasiyi kurtarmak uğrunda katlandılar.

Kurtarılacak şey; sonunda yamyassı olmuş, pestili çıkmış, kurtarılmaya değmez hale gelmiş... Ne gam? Kurtarıcı görevini yapmıştır ya!

Aklımıza takılan bir kaygıyı dile getirmek için söylüyoruz bunları.

Son yıllarda toplumumuzun bir çok kesimlerine yayılan bir merak var:

Türkiye'yi kurtarmak!

Evet: Sağdan, soldan, ortadan, önden, geriden, üstten, alttan, kıyıdan, köşeden gayrete gelerek elbirliğiyle kurtarmaktayız memleketimizi.

O yönde 1968'den sonra devlet yöneticilerinin, aydınların, üniversitenin, gençliğin, basının ve iş çevrelerinin çeşitli bölümleri çok parlak sınavlar verdiler.

«Nasıl kurtaralım, ne vakit kurtaralım, neresinden kurtaralım?» diye diye, «Toplumu benden senin değil, senden benim kurtarmam gerekir» atışmaları ile çekiştire çekiştire, çomaklaya çomaklaya iş sonunda şu ihtiyaca gelip dayandı:

Özgürlüklerden yararlanarak özgürlükleri tahribe kalkışanlarla mücadele!

Hedef neydi?

Özgürlükleri kurtarmak.

Gelgelelim önceleri toplumun çoğunluğu tarafından ciddiyetle benimsenen bu hedefe yönelme çabaları çok geçmeden birtakım politikacıların elinde yozlaşmaya başladı. Kurtarıcılık sloganlarını her hizip kendi çıkarları ve özel hesapları için bahane trampleni gibi kullanmaya koyuldu. Korkarız sonunda durum Tarzan filmi üstüne haksızca söylenmiş sözü bile haklı çıkaracak bir görüntüye bürünmesin...

Söz konusu politika erbabı bugün ne istemekte?

Teşvik tedbirleri adıyla en iri şirketlere yeni avantalar sağlanırken işçi haklarının kısılması karşısında herkesin susmasını.

Niçin??

— Çünkü önemli günler yaşıyoruz, yurdumuzdaki özgürlük rejimini kurtarırken ortalığı dalgalandırmayalım!

Başka ne istiyorlar?

Anayasanın sağlama bağladığı birçok özgürlüklerin daraltılmasını.

Niçin?

— Özgürlükleri kurtarabilmek için!

Başka?

Üniversitenin kolunun kanadının kırılmasını, basının sindirilmesini, kafalardaki düşünce özgürlüğünün bile ipotek altına alınmasını.

Niçin?

— Özgürlükleri kurtarmak için!

İstek listesi uzadıkça uzuyor, ama sonuç belli. Özgürlük rejimi o türlü kurtarılırsa, özgürlük rejimi olmaktan çıkar.

Öyleyse yeni hedefi şöyle belirtebiliriz:

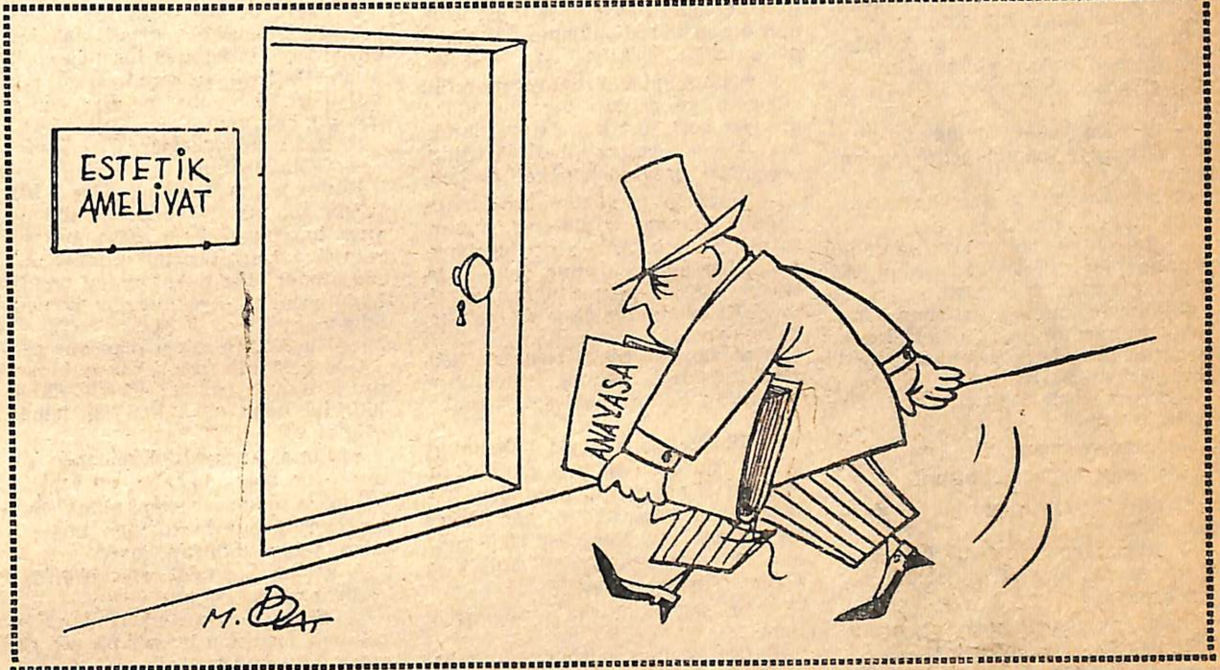
Özgürlükten yararlanarak özgürlüğü tahribe kalkışanlardan özgürlük rejimini kurtarmak bahanesiyle özgürlüğü tehlikeye düşüren politikacılardan özgürlük rejimini kurtarmak!

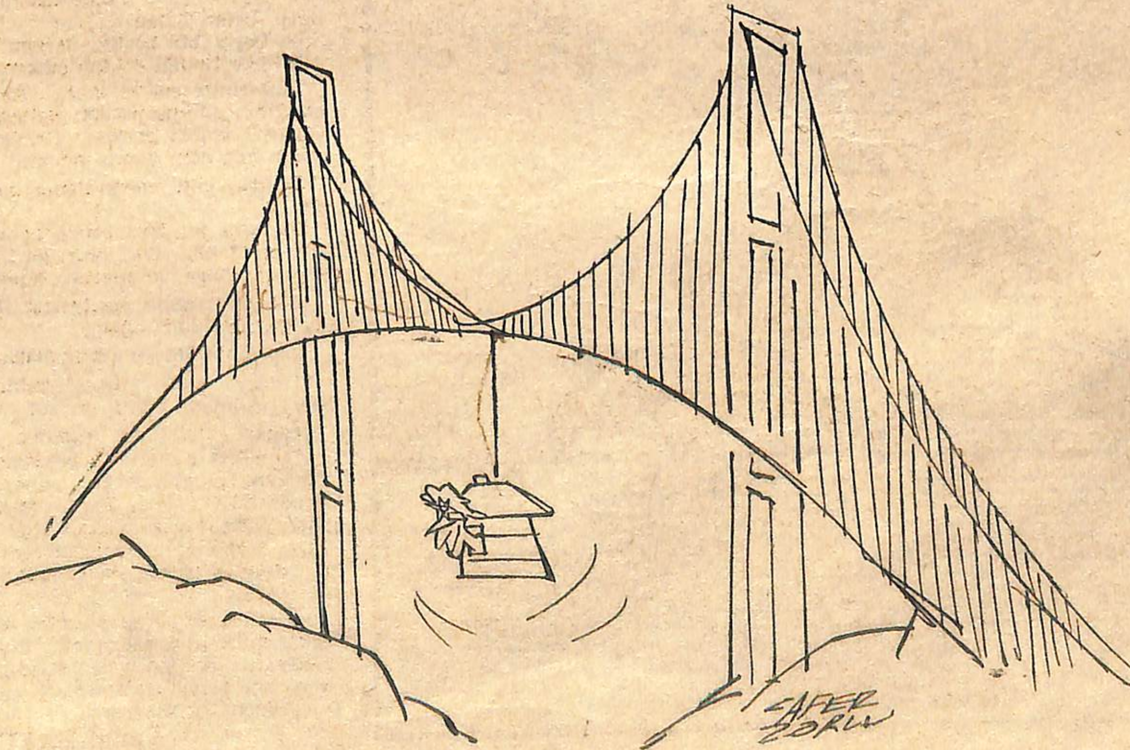
Biraz aklınız mı karıştı?

Ne yapalım, durum karışık...

Bu düğümleri 1973 yılında çözemezsek, 1974 ve sonrasının kördüğümlerinden bizi kimse kurtaramaz!

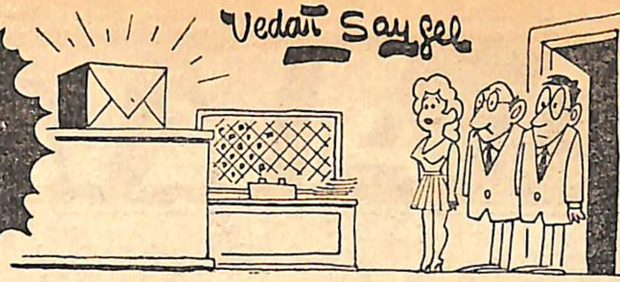
AKBABA

— Asma Köprü Karakolu kurulacak. —

BOMBALI PAKET

TELEFONCU kızın:

— İçinde bomba mı var, ne; bu paketi alamam! diye çın çın öten sesini duymamızla, santral odasına dolmamız bir oldu.

Baktık, büyüyen gözlerini önündeki pakete dikmiş, «Alındı» imzası isteyen posta dağıtıcısıyla tartışıp duruyor:

— Ben bu paketi alamam! Götürün postaneye, sahibi gelip oradan alsın!

«Bomba» lâfını duyan dağıtıcıda beniz, kül:

— Postaneye götürürken elimde patlasın öyle mi? Getirip teslim ettim mi? Ettim. İşim bitti.

— Almıyorum efendim, canımı sokakta bulmadım ya... Defteri imzalamadım mı, ister istemez paketi götüreceksin postaneye!

— Pışşık, dedi dağıtıcı. Paketi götürecekmişim...

— İmza vermem...

— Verme, sadakam olsun!

Araya girmesek, gırtlak gırtlağa gelecekler:

— Durun canım, dedi Sadi bey. Birbirinizden alıp veremediğiniz nedir bakayım?

Burnunun ucuyla masanın üstündeki paketi işaret eden kız:

— Sabah sabah bunu getirmiş, dedi.

— Eee, getirsin... Kime gelmiş?

— Müdür beye...

— Tamam, gelsin. Müdür bey istirahatli olduğuna göre imzayı atar, alırsın paketi.

Kız korkuyla yerinden fırladı:

— Nasıl alırım efendim? İçinde ne olduğunu biliyor musunuz?

— Canım ne olursa olsun. Sahibini ilgilendirir içindeki. Hem ne varmış bakalım?...

— Öyle sanıyorum ki, bir bomba!

— Bomba mı?... Açtınız mı?

— Allah korusun, elimi bile sürmem! Kulağınızı pakete yaklaştırıp dinleyin bakın...

Koca kısım şefi bir pakete eğilmeyi onuruna yedirir mi? İçimizden birini görevlendirmek için:

— Sen... diyerek ardına döndü ki, tüm personel odayı boşaltmış, salonun öte ucunda bombanın ne zaman patlayacağını bekliyor!

Savaş alanında birliğinin moralini yükseltmeye çalışan bir kumandan pozuyla geri geri kapıya sokularak, son derece mağrur hafifçe eğilip, beş metre uzağından paketi dinledi:

— İçindeki gerçekten bir bomba olabilir arkadaşlar, diyerek yanımıza geldi sonra. Ama sizin bu yaptığınız, her şeyin başında disiplin isteyen devlet memurluğuna yakışmaz! Kimden emir aldınız odayı boşaltmak için?

Esas duruşa geçip başladık kelime-i şahadet getirmeye. Döndü emeklilik günlerini bekleyen Rıfat beye:

— Bir de siz dinleyin bakalım...

— Aman efendim, rica ederim, diye ellerini oğuşturdu Rıfat bey. Kulaklarımızın hassasiyetine son derece itimadımız var. Hani ses dinlemekle vakit geçireceğimize güvenlik kuvvetlerine haber versek?...

Bizim şef, kılı kırka yaran bir adam:

— Olmaz, diye burnunu dikti havaya. Ya bomba değilse içindeki?... Polise haber verilecek; onlar itfaiyeyi durumdan haberdar edecek. Bomba uzmanları çağrılacak. Sonra nepimizin bir bir ifadeleri alınacak. Öyle ya, bir resmî dairede bomba bulunması, akla önce bir sabotajı getirir. Hepimiz kalır mıyız zan altında?

Bunu hiç düşünmemiştik işte.

— Peki, ne yapacağız?

— Önce paketteki̇nin bomba olup olmadığını anlayacağız.

— İyi ama, nasıl anlayacağız?

Sivil savunmada görevli arkadaşlardan biri:

— O kolay, dedi. Bu eğer bildiğimiz paket bombalardansa, kırk yıl dursa, durduğu yerde patlamaz. Patlaması için ille paketin açılması gerekir.

— Ya değilse?...

— Saatli bomba olabilir.

Oğlanın öyle bir «Saatli bomba» deyişi var ki, patlarsa insanda çiçek aşısı etkisi yapar sanki. Hani «İnşallah saatli bombadır» diye dua eder bir hali var.

— Nasıl anlayacağız?

— Gelin benimle...

Korka korka doluştuk odaya. Kutunun tik takları kalblerimizin atışına karışıyor. Sadi beye bakıyorum, üst katın girişini tutmuş, müracaatçılar olan biteni duyup paniğe kapılmasınlar diye durumu kontrol ediyor.

— Küçük bir çakısı olan var mı?

Güç belâ bir tırnak çakısı bulundu. Kutunun her iki yanına karşılıklı iki delik açıp, kan ter içinde çekildi geriye.

— Şimdi kutuya dokunmadan şunun içine bakın bakalım ne var?

Kimde sokulacak can kalmış? Son nefesini verir gibi sokulan biri gözünü deliğe uydurup baktı:

— Küçük bir saat! diye bağırdı.

Bir başkası baktı:

— Saati nerden çıkardın yahu, çakmak sustasına benzer bir şey görünüyor o kadar, dedi.

Bana işaret ettiler, korkudan mı ne, ikisini de göremedim!

Kimseye çaktırmadan durumu anlattığımız Sadi bey:

— Gönderenin adını adresini alın, telefonla bir paket geldiğini, göndereni tanıyıp tanımadığını müdüre sorun, dedi. Alacağımız cevaba göre hareket ederiz. Yalnız dikkat edin, vatandaş hiçbir şey sezmesin.

Koşup gelen bir başka arkadaş:

— Gözlerimle gördüm, içinde saate benzer bir şey var, dedi. Garanti bombadır!

Koştuk telefona, müdürün karısı çıktı.

— Müdür bey yoklar mı?

Uyuyormuş.

— Bana söyleyin, dedi kadın. Biliyorsunuz, geçirdiği krizden sonra, doktorlar heyecanlanmasını yasakladılar da...

— Efendim, dedik, isimlerine bir paket...

Lâfın sonunu bile beklemedi kadın. Bir sevinçle sordu:

— Geldi mi?...

— Geldi ama, içindeki saatli...

— Bakın buna çok sevinecek işte!... diye bir sevinç çığlığı atmasın mı!

Yahu biz korkudan öleceğiz, o neye sevinir ki?... Yanımdaki arkadaş da:

— Kardeşim şunu açık açık söylesene, diye başımın etini yiyor. 15'e kurulmuş. Şunun şurasında yarım saat kadar bir zamanımız var. Birbirimizle vedalaşmaya yetmez! Söyle de ne olacaksa olsun artık!

Kadının dinleyecek sabrı yok ki anlatasın!

— Paket, diyorum.

— Geldi mi? diye sevinçle soruyor. Demek böyle bir paketin geleceğini kendi de biliyor.

— Saatli, diyorum.

— Bakın buna çok sevinecek işte! diye âdeta bayram ediyor.

Sonunda:

— Durum sizin sandığınızdan daha nâzik efendim, diyebildim. Burada fazla kalması hemen hemen imkânsız!

— Haklısınız, diye şakıdı. Ay, vallahi çok sevinecek! Heyecanlandırmadan nasıl söylesem, nasıl göstersem bilmem ki... Biriyle gönderemez misiniz? Ama çok dikkat etsin getirecek kimse olmaz mı? Allah korusun bunca bekleyişten sonra bir kaza falan olursa...

Ayy, paketteki bomba değil ama kadının konuşması öldürecek beni! Koluma baktım, saat onikiye on var! Telefonu kapamamla Sadi beye aramızda geçen konuşmayı anlatmam bir oldu!

— Vay canına, dedi. Sabotajcı içimizde değil başımızdaymış da haberimiz yokmuş demek! Kendi isteği üzerine bu paket daireye postalanmış, ha? Evine gönderin gitsin! Kendi kazdığı kuyuya kendi düşsün de aklı başına gelsin!

Gönderelim ama içinde saatli bomba olduğu bilinen paketi kim alır da müdürün evine götürür?

Kahvecinin çırağı bir kutuya baktı, bir eğilip açılan delikten içine baktı:

— Verin bir beşlik, götüreyim, dedi.

Başka zaman olsa bırakın beşliği, iki çay ısmarlamak için aramızda bütün gün yazı tura atarız ya, iş paketin daireden çıkarılmasına gelince, oğlan daha:

— Verin bir beşlik, derken hepimiz birer beşliği çoktan çıkarmıştık.

Gözlerimiz saatte, kutu kahveci çırağının elinde, patladı patlayacak! Onikiyi ondört geçiyor! Çocuk daireden çıkarken işimiz tamam!

Odadan çıktı ne patlama, ne bir şey...

Eh, saat bu. Saat saate uyar mı? Bir iki dakika ileri olur, geri olur. Ama merdivenden inerken tamam!

Kulağımız seste, bekliyoruz. Basamakları da indi oğlan.

Hele bir caddeye çıksın bakalım...

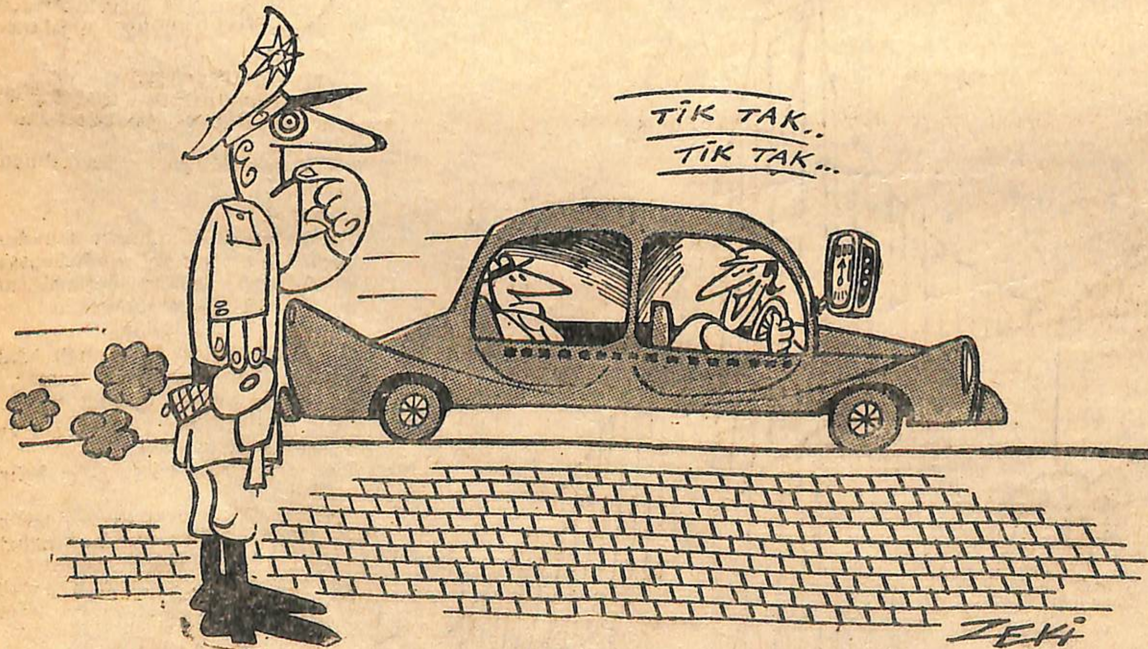
Caddeye çıktı, karşı kaldırıma geçti, dolmuşa bindi, çıt yok!

Başladık müdürün evinden gelecek felâket haberini beklemeye... Bir gün, beş gün derken, haber beklerken müdür geldi. Sağlığı yerinde, yüzü güleç, sigara paketi elinde, önüne gelene içsin içmesin bir sigara uzatıyor, sonra da çocuklar kadar sevinçli:

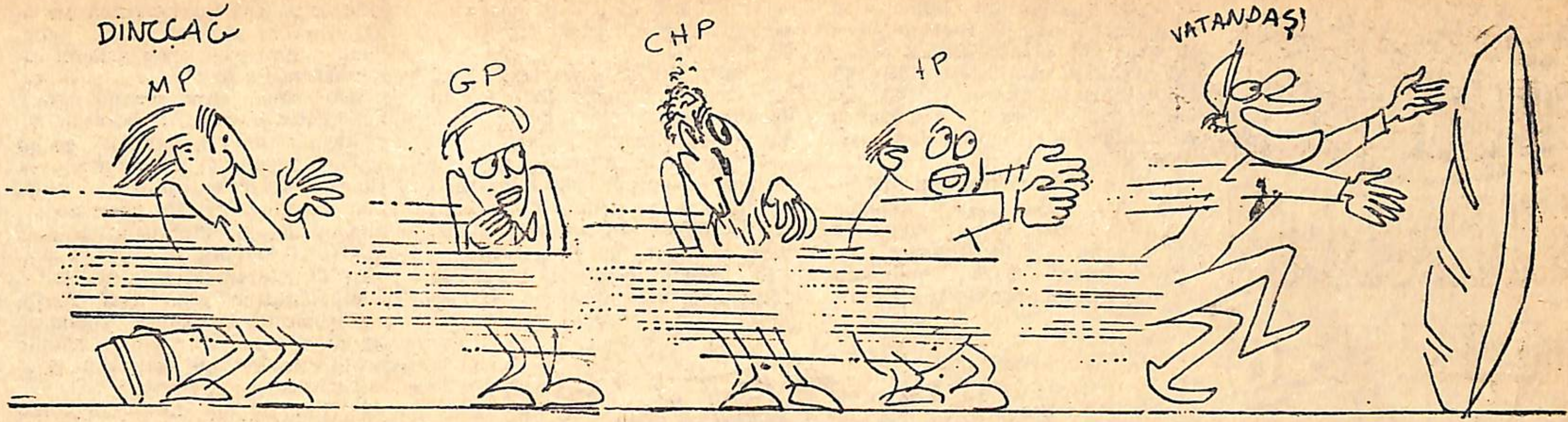
— Almanya'dan gönderilen saatli çakmağımı gördünüz mü? diyerek günlerce patlamasını beklediğimiz paketten çıkan hediyesi ile çıt çıt sigaralarımızı yakıyor!

Vedat SAYGEL

— Saat açmayan 377 şoför cezalandırıldı. — Gazeteler —

Yazısız

— Bu yıl, seçim yılı! —

YELPAZE

Refik ERDURAN

HANİ NOTER DAMGASI?

HABERİ okuyunca önce gözlerime inanamadım, şaka sandım. Ama şaka falan değil, ajansların bütün dünyaya yaydıkları ciddî ve resmî bir haberdi:

«Filipin Cumhurbaşkanı Ferdinand Markos çıkardığı kanunları Tanrının onayından geçirdiğini açıkladı.»

Biliyorsunuz, söz konusu zat bir süre önce kendi verdiği kararla ülkesindeki «Filipin tipi» demokrasiye bile paydos deyip parlâmentoyu dağıtmış, özgürlükleri kaldırmış, gazetelerin çoğunu kapatmış, bütün tehlikeli rakip ve muhaliflerini hapse atmıştı. Şimdi bir demeçle dünyaya resmen bildirdiğine göre meğer o kararları ve şimdiye kadar gönlünce yürürlüğe koyduğu «kanunları» uygulamaya baslamadan önce Tanrıya akıl danışmış!

Yabancı gazeteciler Hazrete bu işi nasıl yaptığını, Tanrı ile ne gibi bir temas kurduğunu soruyorlar.

Elcevap:

— Kendi kendime «Eğer kararım doğruysa Tanrı bana falanca işareti versin» diyorum. İşaret veriliyor. Ben de kararımı uyguluyorum.

İyi mi?

Muhabirler üsteliyorlar tabiî:

— Nasıl işaretler bunlar? Bize bir örnek verebilir misiniz?

Markos Efendi hiçbir örnek veremiyeceğini, bu konuda baska bir şey söyleyemiyeceğini bildirerek basın toplantısını orada kesiyor.

Eh, hakkı var: O kadar önemli bir şifreyi elâleme açıklayacak değil ya!

Şimdi iki ihtimalden biri:

Ya bu adam söylediğine kendi de inanıyor; o zaman deli...

Ya da inanmadan söylüyor; o vakit üçkâğıtçı. Hem de herkesi iyice alık sanan cinsinden...

Ama durun bir dakika! Düşünelim.

İnsanları alık bellemekte de büsbütün haksız mı adam? Yâni sırasında hepimiz olmayacak dolmalar yutmaya, Hak sözcüsü geçinen kişilere kanıvermeye az mı yatkınızdır?

Karşımıza biri dikilip falancanın vekili olduğunu söylese «Hani vekâletnamen?» demeyi belki akıl ederiz de, binlerce yahut milyonlarca insan adına konuştuğunu ileri süren kimselere o iddialarının dayanağını sormak âdetimiz değildir.

Bilmiyorum, belki siz ortalamanın çok üstünde akıllısınızdır, kabul etmezsiniz bu dediğimi. Ben ancak kendi hesabıma konuşabilirim. Düşünüyorum da, bırakın bütün dünyayı, kendi memleketimde zaman zaman neler yuttum son yıllarda!

Kimi çıktı, nutuk çekti:

— Halk diyor ki...

Başkaları başka sözcülüklere özendiler fısıltılarla:

— Aydınlar diyor ki...

— Ordu diyor ki...

— Gençlik diyor ki...

— İş çevreleri diyor ki...

Diyor ki oğlu diyor ki! Ve hiçbirimiz böylelerinin yakasını toparlayıp sormadık:

— Nereden aldın böyle konuşma hakkını? Anketçi misin? Kaç kişiyle görüştükten sonra vardın o sonuçlara?

Sonunda sözcülerin kimseyi temsil etmedikleri, akıl karıştırıp kamuoyunu yanıltmaktan başka bir işe yaramadıkları anlaşıldı.

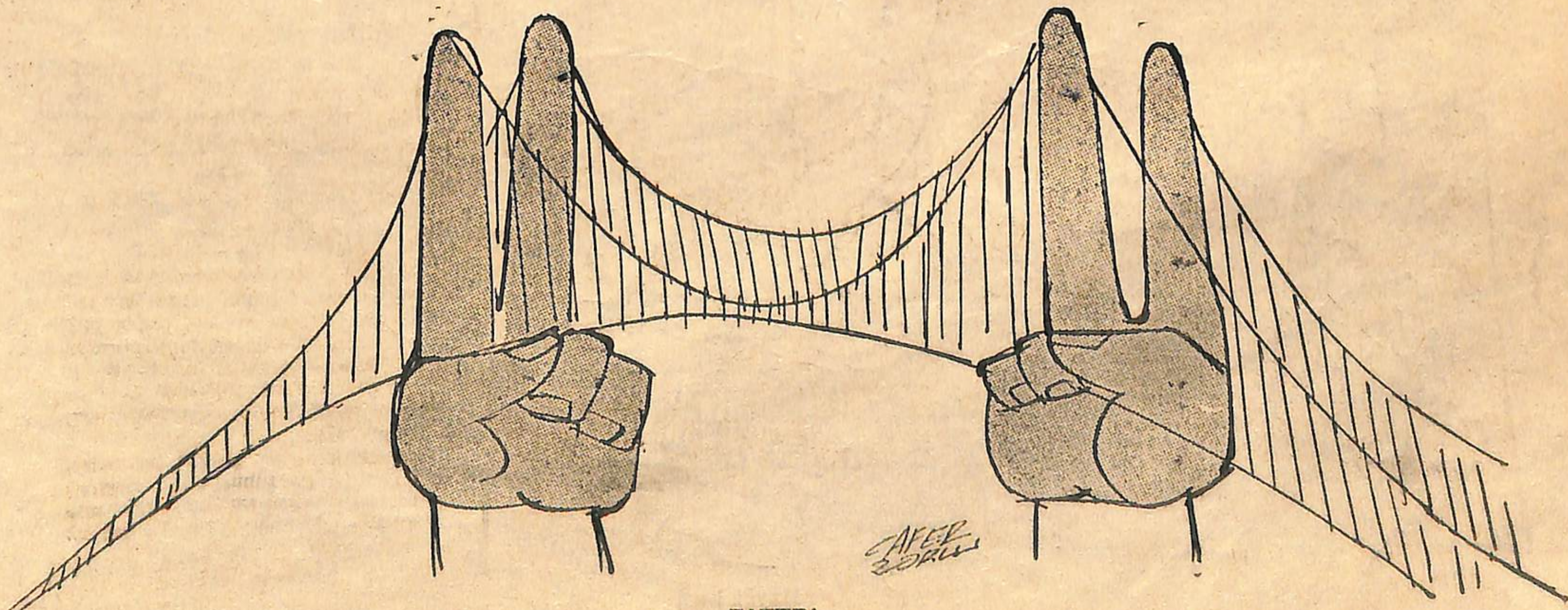
Anlaşıldı ama, kaç perdeyi yıkıp viran eyledikten sonra...

«Müvekkil» gösterilen ve namına konuşulan güç kaynağının ille bir insan topluluğu olması gerekmez; kavramlar, ülküler, ideolojiler adına da kolayca fetvalar döktürülebilir. «İlim der ki» diye söze başlamaya bayılan bilim yoksulu profesörleri, kanun adına konuşan kanun düşmanlarını, demokrasi yahut sosyalizm ya da milliyetçilik temsilcisi geçinen yalancı pehlivanları az mı gördük?

Dahası var. Filipin politikacısı Markos, Tanrıyla kendi arasında özel bir yakınlık bulunduğunu iddia edebilecek kadar küstahlaşıyor da, aynı şeyi her konuya Allahın adını karıştırarak ve kendinden başka herkesi dinsizlikle suçlayarak yapan meslekdaşları çıkmıyor mu Türkiye'de?

Yetti artık enayi yerine konulduğumuz. Bâri bundan sonra gözümüzü açsak da, vekâletnamesiz vekiller tarafından dolandırılmasak!

Refik ERDURAN

ZAFER!

KEMİKLERİNİ KIRARIM

Muzaffer İZGÜ

İLK azarı valideden işitip, ilk tokatı da pederden yedim. Tek suçum, o çocuksu dünyamda kendi kendime kıkır kıkır güldüğüm içindi. Nasıl oldu bilmem, annem öğle uykusuna yatırdığında bir gülmeye başladım, imkânsız kendimi tutamıyorum. Annem, «Oğlum» diyor, «Gülme» diyor, «Uyu» diyor, ama mümkünü var mı gülmemenin, kaptırmışım kendimi bir gülme çağlayanına habire gülüyorum. Niçin güldüğümü bile bilmiyorum... En sonunda annem:

— Dur, dedi, akşam baban gelsin, gösteririm ben sana!

Akşam üstü babam kapıdan girer girmez, annem başladı anlatmaya:

— O kadar uyutmak istedim amma, güldü durdu.

Babam öyle insan ki, kalın kaşlı, çatık kaşlı, ekşi koruk, gülmez çehre, tastamam otorite timsali... Ancak kapıdan üzerime yürüdüğünü görmüşüm...

— Haa, haaa gülüyor ha!...

Bir tokat sağ yüzüme, bir tokat sol yüzüme:

— Ulan nasıl gülersin?

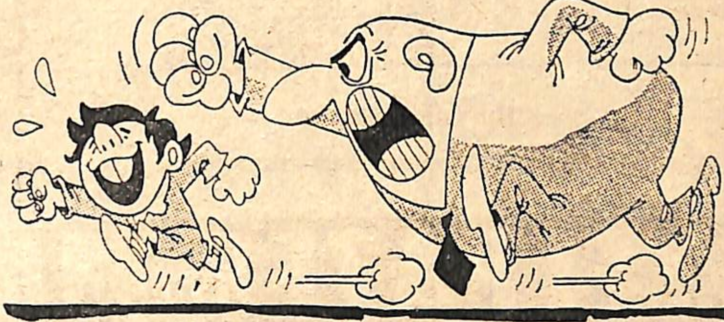
— Babacığım şey...

— Ulan ne?... Gülünür mü ulan, gülmek ayıptır ulan, cıvık insanlar güler ulan, sen kimin oğlusun biliyor musun ulan, bir daha güldüğünü göreyim, kemiklerini kırarım ulan!...

O günü, sanki komşunun bahçesinden erik çalmış, sanki aile büyüğünden birine hakaret etmişim gibi, uyudum... Sabahleyin babam, beni yanına oturtarak:

— Bana bak, dedi. Şunu unutma ki oğlum, ciddi insan hayatta daima başarıya ulaşır. Yılışık, sırıtkan, çevresi saymaz, gülen bir insanı hıç ma başarısızlığa uğrarlar. Bir insan, hiç gülmemelidir. Gülen bir insanı çevresi saymaz, gülen bir insanı hiç kimse kaale almaz... Şükret ki erkeksin, endişem az, şayet kız olsaydın Allah korusun hakkında çok kötü şeyler düşünürdüm. Gülen kızın sonu hiç iyi olmaz... Bundan sonra bir daha güldüğünü görmeyeyim... Canın çok gülmek istese bile, güldüğünü hiç belli etmeden güleceksin. Dudaklarını ısır, dudaklarını kanat, ama güldüğünü hiçbir zaman, hiçbir kimseye farkettirme!...

Böyle büyüdük ilkokul birinci sınıfına dek... Peder, beni ilkokula yazdırdığı zaman, içimde büyük bir sevinç vardı. Evin atmosferinden kurtuluyordum. Burada minimini arkadaşlarımın arasında kimbilir,

belki de doyasıya gülebilecektim... Galiba okula gittiğimin üçüncü günüydü. Öğretmen sınıfta bir şeyler anlatıyordu. Ama öğretmenimin kravatı öyle komikti ki, sanki iki yakanın arasına geçirilmiş renkli bir sicim gibiydi. Ben, o çocuksu dünyamda, bu iplik inceliğindeki kravatla, öğretmenimin çok kalın boynu arasında bir orantısızlık sezerek başladım sınıfta kahkahalarla gülmeye... Hâlâ gözlerimin önündedir öğretmenimin yanıma hışımla gelişi...

Öğretmen:

— Niye gülüyorsun beee! diye öyle bir bağırış bağırdı ki, zannederim, bizim sınıfa bitişik odada oturan müdürümüz, duymuştur bu acı feryadı...

— Şey öğretmenim, dedim amma, tutamıyorum ki gülmemi...

Öğretmen kulaklarımı sündürdükçe, ben basıyorum kahkahaları... Öğretmenim nerdeyse deli olacak. Bizim kulakların eşek kulağından farkı kalmadı uzaya uzaya, ben hâlâ kıkır kıkır gülüyorum... Sağolsun öğretmenim, ne terbiyesizliğimi bıraktı ne cıvıklığımı bıraktı, ne tembelliğimi bıraktı, son söz de:

— İşte, dedi, senin gibi böyle gülenler, yıl sonunda hüngür hüngür ağlarlar, çünkü gülen insan dersine çalışmaz, sınıfta kalır...

Bununla da yetinmedi öğretmenim, arkadaşlarımla babama haber göndererek, azarlanmamı istedi... Azar neymiş ki, çiğnedi babam:

— Ulan adam olmayacaksın, ulan sırıtkan herif, ulan hayvan, ulan eşek, gülünür mü ulan, sırıtılır mı ulan?

Tokatlar iniyordu boyuna yüzüme... Sonunda çok şükür babam kendine bir avuntu bularak beni dövmekten vazgeçti:

— Çok şükür Allahıma, ulan kız çocuğu değilmişsin, şayet kız çocuğu olsan ne yapardım, Allah korusun ya fahişe olurdun, ya da orta malı... Bir daha gül de göreyim...

Ne yapayım, o günden sonra, öğretmenimle babam karışımı bir şey oldum. Babamdan otorite, öğretmenimden, sert ve kesin bakışlar alarak, beşinci sınıftan mezun oldum... İçimde bir sevinç:

«Ortaokulda inşallah doyasıya gülerim.»

Yazıldık ortaokula... Daha birinci sınıfta, daha ilk ders, matematikçi Bakkal Mahmut... Adam adımızı soyadımızı, babamızın yaptığı işi soruyor... Sıra bana geldi... Ben, gülmenin hasretiyle yanıp tutuşan bir çocuk, kalktım ayağa, sırıtarak adımı soyadımı söyledim, daha sıra babamın adına gelmemişti ki, Bakkal Mahmut hışımla yanıma gelerek, bir tekme ayağıma, bir tokat da suratıma çektikten sonra:

— Ulan senin karşında ayı mı oynuyor? diyerek ver etti tekmeyi tokadı.

— Şey öğretmenim...

— Ulan ne şeyi, ha ne şeyi!... Türk çocuğu ciddi olur, Türk çocuğu her şeye gülmez, Türk çocuğu sırıtkan olmaz, Türk çocuğu çatık kaşlı olur, ulan sen hiç tarih okumadın mı, ulan sen hiç Avrupa'yı fetheden dedelerimizin tarih kitaplarında resimlerini görmedin mi?

Tamamdı, işin içine artık milliyetçilik de girmişti. Demek benim atalarım gülmedikleri için Avrupa içerlerine dek gitmişlerdi. Öyleyse, onların torunları olan ben... Ben de gülemezdim... Astım yüzümü, oturdum sıracığıma...

Tam üç yıl, öyle çatış çattım ki kaşlarımı, hani ortaokulu bitirdikten sonra aynanın karşısına geçip, kaşlarımı aralayayım dedim, mümkünü mü var, kaşlarım o denli çatılmaya alışmışlar ki, ayırmaya çalıştığım anda, surat, benim suratıma benzemiyordu... Ama olsun, yine de bir umut ışığı vardı benim için... Liseye gittiğimde doya doya gülerim diyordum. Ama ne mümkün... Orada da, fizik dersinde yedim ilk dayağı... Sağolsun öğretmenimiz... Tokadının yanı sıra, kolundaki altın bilezikler de yüzümün orasını burasını çizmişlerdi. Harita gibi yüzle de kalmadık, üstelik disiplin kuruluna da verildik. Müdür yardımcısı kurulda kaşlarını çatarak sordu:

— Niye güldün Ayten hanımın dersinde?

— Şey hocam...

Bu kez, öteki disiplin kurulu üyesi olan öğretmen kaşlarını eski Türkçe seksen sekiz yaparak:

— Ne hoca mı, haa ne hoca mı, ne hoca mıı? diye bağırdı.

— Hiç, demişim sadece...

Bir tekdirle işi savuşturduk ama, ondan sonra bir daha güler misin? Zaten müdür yardımcısı nerede görse, öğüdünü bol bol çekiyordu:

— Ayıptır gülmek anladın mı, ayıptır!... Lise çağına gelmiş bir çocuk gülmez. Ancak deliler güler. Sen deli misin?

Lise sıralarında, sağolsun müdür yardımcımız, gülen insanların ancak deliler olduğunu öğretti bana. Artık, okul idaresi karşısında deli insan işlemi görmemek için, her gün aynada asık yüz çalışmaları yaptım. Kendi kendime, çok çeşitli asık yüz pozları buldum. Öyle asıyordum ki yüzümü, görenler:

— Ya bunun karısı kaçmış, ya da Karadeniz'de gemileri batmış, derdi.

Ama sağolsunlar öğretmenlerim, durup durup sınıfa beni örnek diye gösteriyorlardı:

— Bakın şu arkadaşınıza, işte hepiniz bunun gibi olun... Ancak böyle ciddi çocuklar olursanız, bu memlekete yararlı olabilirsiniz...

Bitirdik liseyi... Gerisini okuyamadık, askerliği yapıp memurluğa girdik... Ne bileyim ben, önce müdürümün odasına girince sırıttım. Adam, kaşlarını çatıp, bana:

— Kendine gel arkadaş, dedi. Senin karşında müdürün var, niye sırıtıyorsun? Ayıptır sırıtmak anladın mı, ben dairemde sırıtkan memur istemem...

Vay ulan be, demek iş hayatında bize gülmek yasaktı... Ama odamda, yanımda müdür yok ya... Bu kez iş için gelen vatandaşlara sırıtmaya başladım. Arkadaşlarım kaşlarını çattılar:

— Yahu hiç gülünür mü vatandaşa? Onlara ne denli asık suratla bakarsan, o denli sana saygı gösterirler, dediler...

Yaa öyle mi? Ne yapalım? Astık ki suratımızı, mahkeme duvarı gibi:

— Uzat evrakını beee, uzaat!... Dik dur be, şapkanı çıkar be, nerede olduğunu unutma be, sırıtma ulan, sırıtma beee!...

Evlendik... Hiç olmazsa karımıza olsun gülelim dedik... Durur mu valide:

— Aman oğlum hiç karı milletine gülünür mü, sonra tepene çıkar. As suratını as!... Şöyle kapıdan girince öyle as ki suratını, yüzünden düşen bin parça olsun... Sonra parmağında oynatır seni...

Haaa, demek öyle ha... Astık biz de suratımızı... Şimdi ben de çocuğuma aynı şeyleri diyorum:

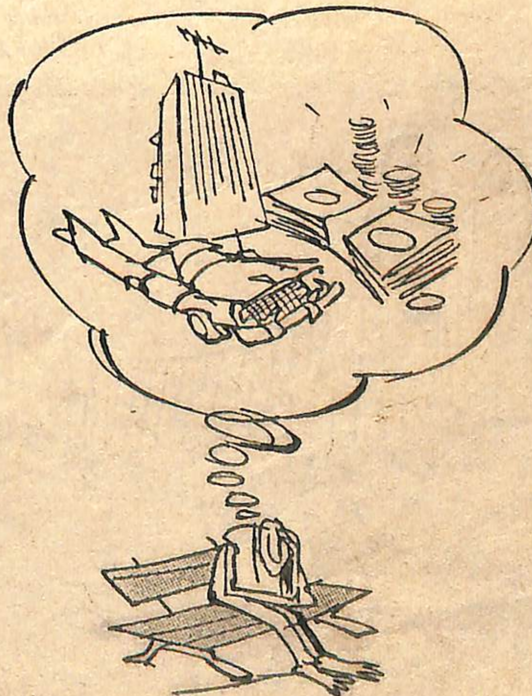
— Ulan benim karşımda nasıl gülersin hergele? Bir daha sırıttığını göreyim, kemiklerini kırarım!...

Bir de, millet olarak yüzümüz niye gülmüyor, diyoruz.

Muzaffer İZGÜ

Bağ - Kur...

Hayâl kur!

Yazan: Suavi Sualp
Çizen: mim uykusuz

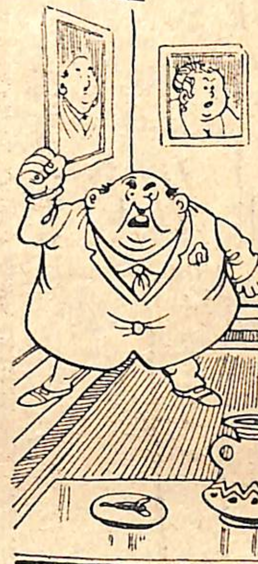
Meçhul Çöpçü

Karikatürlü Hikâye

1 — İstanbul'un çöplerden bir türlü kurtulamadığı günlerden birinde, 222 yaka sayılı, İstanbul Belediyesi temizlik işlerine bağlı Hurşit Tozutan, Valikonağı caddesinde, sabahın saat beşinde iş başı yapmış, fedakâr bir şekilde sokakları tozutuyordu... İnsanların daha mışıl mışıl uyuduğu bir saatte Hurşit, biraz evvel yediği böreğin midesine taş gibi indiğini hissederek gene de âmme vazifesini büyük bir hızla yaparken, birden gözü çöplerin arasında bir cüzdana takıldı... Sevinçle aldı... Çünkü çöpçülerin en büyük hayâlleri bulmaktı... Bir gün bir şey bulmak... Cüzdanı açtı... Fakat cüzdan zengin birinin kullanıp attığı, vaktiyle çok para görmüş bir emektardı... Hurşit:

«— Ula, şunun içinden bir on lira bile çıksaydı bâri!» diyerek söylendi. Gene de cüzdanı kendisi için yeni görüp koynuna soktu. Halbuki cüzdanın içinde onbeş milyonluk bir proje yatıyordu...

2 — Evet, palavra sıkmıyoruz... Önbeş milyonluk proje... Şatafat apartmanının ikinci katında, sekiz numaralı daireye girelim ve cüzdanın esrarını orada takip edelim:

Zihni Çeviren beyefendiye ait olan bu eski cüzdanı çöplerin arasına hizmetçi Gülsüm bilerek atmamıştı... Fakat Zihni bey Şehamet hanıma bozulmuş, anlatıyordu:

«— Nereye gider bu cüzdan hanım?... Anlamıyorsun, istikbalim, mâzim, hepsi bu cüzdanın içindeydi...»

«— Ne bileyim ben bey?... Sen de kıymetli şeylerini oraya koymasaydın!»

«— Nereye koyayım, bu yaştan sonra... İşim başımdan aşkın, koydum işte... Kimse şüphelenmez dedim...»

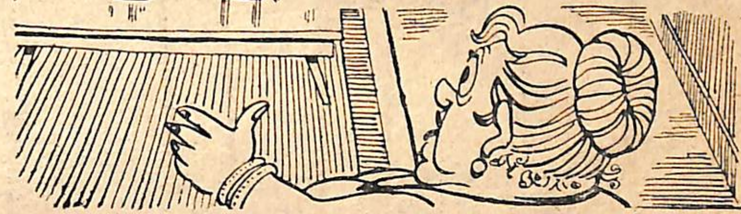
«— Kim şüphelenecek? Evde casus mu var?»

«— Bilmiyorsun... Büyük bir dolap çeviriyorum. Sen anlamazsın... Gitti onbeş milyon.»

«— Bir de Gülsüm'e soralım.»

«— Haspa, onbirden evvel kalkmaz ki...»

«— Ben şimdi kaldırırım... Kız hâmile... Kocası da Almanya'da...»

3 — Gülsüm, kocası İsmail'in Almanya'da gâvur kızlarını sıkıştırdığını rüyasında görürken, Şehamet hanımın dürtmesiyle uyandı... Böyle kaldırılmaktan hoşlanmazdı. Hizmetçiyse hürriyeti yok muydu?... Zaten aldığı 1800 lira giyimine yetmiyordu... Uyku sersemi söylendi:

«— Öyle inek dürter gibi kim dürtüyor beni?»

«— Kalk Gülsüm, beyefendi sıkıştı.»

«— Aaa.. oturağımı da ben mi götüreceğim?»

«— Öyle değil, şeyini kaybetmiş...»

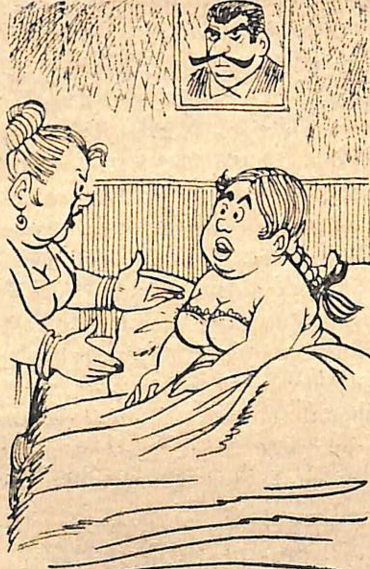
«— Altmışyedi yaşından sonra ona lâzım değil ki...»

«— Yâni cüzdanını... Eski bir cüzdan... Sen gördün mü?...»

«— Şimdi de beni hırsızlıkla mı suçluyorsunuz?... Valla alır başımı Şekercizadelere giderim. Zaten bir aydır zam almadım...»

«— Yaparız şekerim... Şu eski cüzdandan haber ver sen... Hadi...»

«— Haaa.. o mu?... Onu ben dün akşam çöp tenekesine attım...»

4 — İşte bu gerçek, evi birbirine katmıştı... Zihni bey tabiî Gülsüm'ü hâmileliğine acımadan derhal atmıştı... Evin içinde korkunç bir gergedan gibi dönen yüzonbeş kiloluk Zihni bey, lodosta Marmara nasıl köpürürse öyle köpürüyordu:

«— Cinayet bu!... Hem cinayet, hem nihayet... Gitti onbeş milyon Şehamet!... Kaz kafalı bir hizmetçi yüzünden, Boğaz'da kapatacağım arsadan olduk!... En aşağı beş ihaleye giremiyeceğim... Davultozu işimi de duman etti... Bir kâğıt parçası ama, ne kâğıt parçası... Zaten bu millet savruktur... Vesikaların kıymetini bilemez. Bilseydi Deftarlık yanar mıydı?...»

«— Bir viski soda iç, açılırsın.»

«— İçemem... O kâğıdı bulmalıyım... Kim alabilir?...»

«— Polis almış olmasın?»

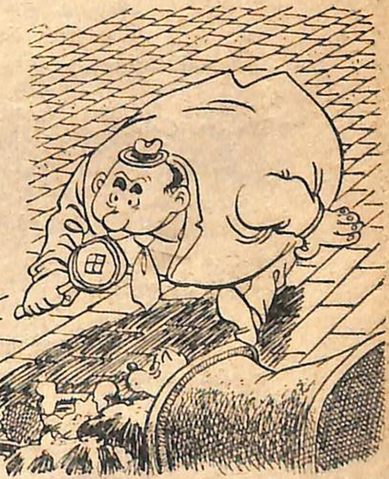
«— Polisi karıştırıp beni büsbütün korkutma... Zaten Maliye peşimde... O kâğıtla bütün her şeyi düzeltecektim... Plânlarım mahvoldu... Kim alabilir?...»

«— Belki de çöpçü almıştır...»

«— Evet... Bir çöpçü... Gülsüm çöpe attı... Çöpçü de cüzdanı beğenip aldı... Çünkü ne kadar eski olsa Londra'dan almıştım. O çöpçüyü bulmalıyım.»

«— Ama kocacığım, sen koskoca bir iş adamı, bir çöpçüyü nasıl ararsın?... İçtimaî seviyene ters düşmez mi?...»

«— Ne diyorsun sen Şehamet?.. Menfaat bu... Böyle anlarda bir beyefendi ile bir çöpçü müsavidir...»

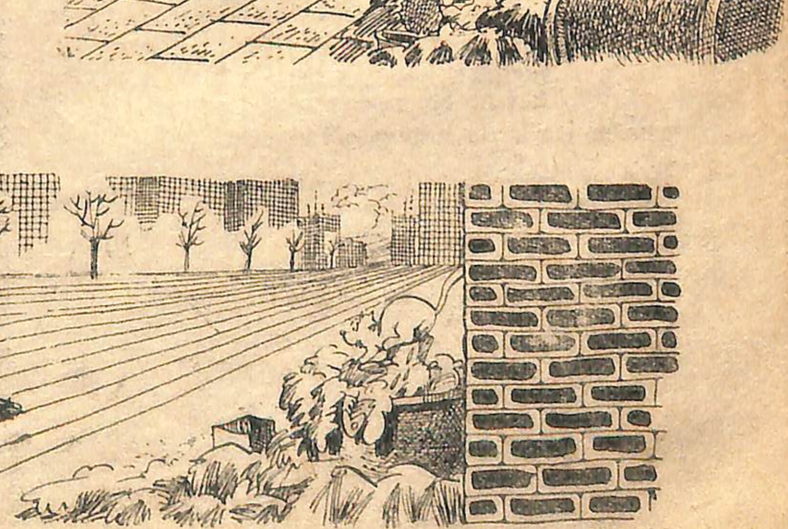

5 — O sırada çöpçü Hurşit hiçbir şeyden habersiz aynı tempoda süpürüyordu... On senelik çöpçüydü... Üç kere Belediyenin altın faraş ödülüne namzet gösterilmiş fakat hakkı yenmişti.

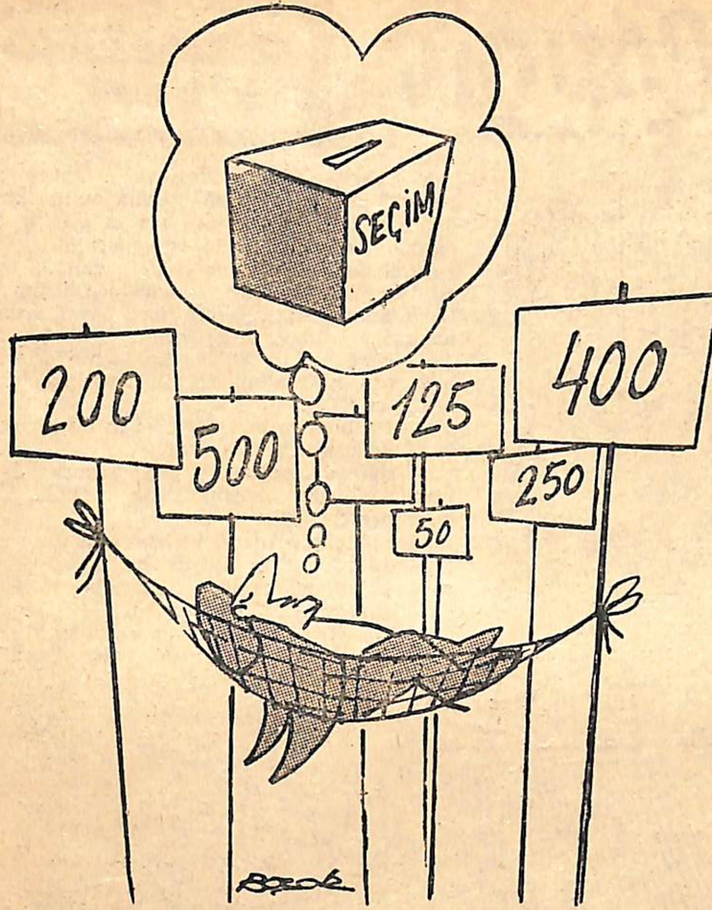
Köydeki karısı ümitle onun bir gün zengin olarak dönmesini bekliyordu... Çünkü kocası mutlaka bir şey bulacaktı... İstanbul'un taşı toprağı, çöpü altın deniyordu... Memleketlerinden kaç kişi İstanbul'a çöpçülüğe gitmiş, zengin olup dönmüşlerdi... Hele bir Osman vardı daha ilk çöpçülüğe çıktığı gün ikiyüzbin liralık hâmiline yazılmış bir çek bulmuştu... Ümitten ümit kesilmezdi...

İşte Hurşit de üç gün önce bulduğu cüzdandaki gizli serveti bilseydi... Ama nedense içinde garip bir heyecan vardı... Ama çöpler bir türlü süpürmekle toplamakla bitmiyordu... Şu İstanbullular ne çok türlü şeyler yiyorlardı...

(Devamı gelecek sayıda)

— Partiler, fiyat artışlarıyla ilgilenmiyor. —

Orman modası

Tarihlere sığar mı, modaya giden emek?...
Süper Sosyete varken, bana düşmez lâf etmek...

Bu kış da moda oldu;
Eskiyi yinelemek,

En vahşi hayvanların postlarına bürünmek...

Kürkün en kıralını taşırmış «Hint Kaplanı...»
Eğer «Vizon» olmazsa, olsun «Deniz Aslanı...»

«Samur» giyen olacak,
Sosyetenin Sultanı...

Salonlar andıracak bu mevsim bir ormanı...

Vitrinler bir mağara... Kürkler var: Sıra sıra...
Ya «Hermin» ya «Astragan...» ya da «Rus Samuru» na

Erkek bir: «I-ıh» derse,
Seyre gelin, dırdıra...

Giyecek bunu Dilber, olacak bir «Ursula...»

Değer etikettedir; fiyat yüksek olmalı...
Yoksa beğenmez Yosma, zanneder ki, Türk malı...

«Zebra, Goril, Leopar...»
En vahşiyi bulmalı,

Derisini soymalı... Tam havalı olmalı...

Sunî göğüs takar da, sunî kürkü beğenmez...
«Chen - Chile» den aşağı asla idare etmez...

Bu, post giyme, zevkine
Ekvator bile yetmez...

Dilerim, erkeklerin postuna sıra gelmez...

Hadi olsun diyelim; kürkün en şahanesi...
Racon düşer, olmazsa son model Mersedesi...

Hem melodi çalmalı,
Müzikli korna sesi...

Yâni ki, olmamalı bu Hatun'un benzeri...

Ayakkabı modeli; zaten «Apartman Ökçe»
«Atomdan da beterim...» diyor, yere değdikçe...

Erkekler iltifatla
Yedi kat eğildikçe,

Dünya, kadın dünyası... Helâlından erkekçe...

Fikret YILMAZ

GİTTİ BİZİM NİYAZİ

KENAN AKINCI

GENÇ bir memurdu Niyazi. Henüz on yıllık... Evlenmek dileğindeydi. Evlenmek söz konusu olunca, yaşam koşullarımıza bakıldığında, on yıllık memur «genç» değil, çoluk çocuk sayılır daha. Öyle ya! Kaç memur on yıl içinde evlenecek duruma gelebilir? Evlilik için kaç para hazırlar? Ne kadar düğün parası biriktirmiştir?... İki yıl önce yaptırıp eskittiği elbisenin taksitlerini ödesin, aşçıdaki hesabını kapasın, birikmiş üç aylık kirayı versin önce!...

Ev düzmek için gerekli para bir yana hadi; evlendikten sonra, gerekli öteberiyi yavaş yavaş edinirler. Ama düğün?... Elbette ele güne karşı, şöyle iyi kötü bir evlenme töreni ister.

İşte Niyazi, on yıllık memur, dünkü çocuk Niyazi; acele ediyor, ille de evlenmek istiyordu...

Güzel bir sevgilisi vardı Niyazi'nin. Böyle yazılarda sevgililer hep güzel olur. Fakat bizim dediğimiz öyle sözün gelişi güzel değil. Gerçekten çok güzeldi Niyazi'nin sevgilisi. Acelesi de bu yüzdendi zaten.

Niyazi'yle, sevgilisi güzel Pakize sık sık buluşuyorlar, gelecekleri için tasarılar kuruyorlardı. Pakize de bir an önce kavuşmak istiyordu Niyazi'ye. Ne var ki, Niyazi, Pakize'sini telli duvaklı gelin edecek parayı, bir türlü bir araya getiremiyordu!..

Bu yüzdendir ki, geleceklerinde tam bir kesinlik göremiyorlar, birbirlerine fazla yaklaşamıyorlardı. Dürüst ve içten sevgileri, öyle gerektiriyordu.

Niyazi'yle Pakize kara kara düşünürlerken, yıllardır sayıklanan «Personel Kanunu» nun çıkacağı söylentileri yayıldı. İkisi de çok sevindiler buna. O yüzdendir ki Pakize, Niyazi'nin kendisini öpmesine izin verdi!

Ondan sonra, ha çıktı, ha çıkacak diye Personel Kanunu'nu beklediler. Niyazi, artacak olan aylığından arttırdıklarını biriktirecek, düğün parası sağlayacaktı. Buna dayanarak Pakize'den biraz daha avans istiyordu ama, kız, memur —yâni safdil— olmadığından, kuşkudaydı. Yanaşmıyordu.

Aradan günler, aylar geçti... Personel Kanunu gerçekten çıktı!...

Gitti Pakize'ye Niyazi. Gazeteyi açtı, gösterdi:

— Bak! dedi. Bak!... Buna da bir diyeceğin var mı? Kavuşuyoruz artık!

Çok sevindi bu habere Pakize. O kadar ki bir miktar «avans» da verdi Niyazi'ye.

Niyazi düğün parası biriktirecek, o parayla düğünlerini yapacak ve evleneceklerdi... Gene başladılar beklemeye...

O ay başı oldu, yok! Sonraki oldu, yok! Daha sonraki oldu, yok!... Uygulanmaz mübarek!...

Aradan dokuz ay bir süre geçtikten sonra uygulaması başladı ama, pahalılık da almış yürümüştü. Ödenmeyen farklar bir yana, eski geçimini bile zor sağlıyordu Niyazi. O ünlü «oturtma» hikâyesinde yanlış yere oturulmuştu üstelik.

Şu düğün parasını bir araya toplayamıyacaktı bir türlü... Fakat bir umut vardı: Personel Kanunu uygulamasından önceki dokuz aylık maaş farklarının tutarı! Bir hesap etti; üç bin beşyüz lira!... Hey Allahım be, nasıl bilirsin yapacağın işi?!. Elbet bunu verecekler. Devlet borcu bu!..

Bir sevindi ki; çakı bulmuş sığırtmaç çocuğu o kadar sevinmez... Karaborsadan Maltepe sigarası bulan Necdet Usta o kadar sevinmez... Tom Jones'un uzun süredir aradığı plâğını bulan Jale o kadar sevinmez!...

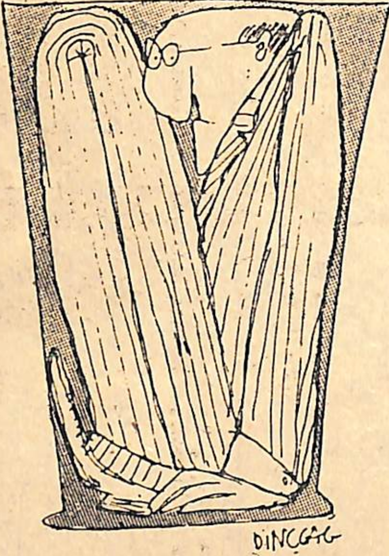
Ve gene başladılar beklemeye...

Ve gene, bir ay oldu, yok; üç ay oldu, yok; beş ay oldu, yok!...

Sonunda bekledikleri haber çıktı gazetelerde: «Personel Kanunu uy-

— İstanbul İtfaiyesi yangınlarda su sıkıntısı çekiyor. —

— Memur intibakları tamamlanıyor. —

gulamasından önce biriken maaş farkları memurlara ödenecek.»

Niyazi, aldı gazeteyi, uçarak götürdü Pakize'ye.

— Bak!... Buna ne diyeceksin bakalım?!.

Diyecek sözü yoktu Pakize'nin. Bekledikleri gün gelmişti demek.

Niyazi:

— Gördün mü? dedi. Hiçbir engel yok artık. Benim dokuz aylık fark geliyor.

— Evet, dedi Pakize.

Bu kez avans değil, sermayenin tamamını verdi...

Gene günler sayıldı... Gene aylar sayıldı... Yok, yok, yok!...

Ve günlerden, aylardan sonra bir gün, Niyazi'nin kapısına dayandı Pakize. Eskisinden çok «fark» lıydı.

Karnındaki şişkinliği göstererek:

— Benimkinin şakası yok Niyaziii! dedi. Senin dokuz aylık farkın geleceği yok ama, benimki geldi!...

Pakize'nin vücudundaki «dokuz aylık fark» bütün gösterişiyle ortadaydı.

Tanrı öbür «Niyazi» kardeşlerimize kolaylık versin. Personel yoluna gitti bizim Niyazi...

Kenan AKINCI

Bir memurun ay başında eve dönüşü!

PAZARTESİ :

Transfer

Perdeden mikrofona, mikrofondan sahneye transfer olur da, bu akıma politika seyirci kalır mı?

Bir transfer de sahneden partiye işte!

«Nasıl geçti habersiz o güzelim yıllarım» şarkısının şairi, milletvekili olmak için AP'ye girmiş.

Aman girsinler. Girsinler ki, günün birinde şairlerle bestekârlar parlâmentoda çoğunluğu alsınlar.

Hiç olmazsa milletin kafası dinlenir biraz.

Siyasi konuşmaların sözünü güfteci Nihat Aşar yazar, bestesini Mirkelâmoğlu yapar, sesi güzel bir sözcü de, «Hani o saçlarına taç yaptığım çiçekler» diye okumaya başlar!

SALI :

Her şeyimiz öyledir

Bir süre önce yaptığı gezi sırasında yurdumuza da uğrayan bir İngiliz turisti, Londra dergilerinin birinde yayımlanan gezi notlarında, «Türkiye'de trafik, bileğine güvenen canını kurtarır ilkesine dayanıyor» diyor.

Neyse ki konukluğu sırasında sadece taşıtlarımızı incelemiş. Ya kazara tüm yaşantımıza burnunu soksaydı daha neler neler görecekti ve trafiği bırakıp, «Türkiye'de hayat, parasına güvenen gemisini yürütür ilkesine dayanıyor» diyecekti.

Galiba en doğru teşhisi de koymuş olacaktı.

ÇARŞAMBA :

Bekleyen derviş

381 bin kişi telefon almak için sıra bekliyor.

960 bin kişi yurt dışına çıkmak için sıra bekliyor.

Onbinlerce genç, yüksek okullara girmek için puanların düşmesini bekliyor.

Binlerce şoför, yedek parça bekliyor, yakıt bekliyor.

Yüzbinlerce insan yol bekliyor, su bekliyor, ışık bekliyor.

Milyonlarca kişi huzur bekliyor, ucuzluk bekliyor, iş bekliyor.

Gözünü sevdiğimin yurdu... Hani zaman zaman adından bile kuşkuya düştüğümüz oluyor.

Ne diyelim bilmem ki...

Anadolu mu?...

Bekleme salonu mu?...

PERŞEMBE :

Onlar ve biz

Fransa'da ortaokul ve liselere seks dersi konuluyor.

İngiltere'deki öğrenciler arasında hâmile sayısı çoğalınca alınan bir kararla, okul kantinlerinde doğum kontrol hapları da satılıyor.

Ve burada kız ve erkek öğrencilerin buluşmalarını önlemek için, sivil polislere hâlâ okul kapılarında tur attırılıyor!

Hani çene çalmakla hâmile kalınmayacağına; hele hele bilgi arttıkça suç oranı düşeceğine göre ne yapalım dersiniz?

Daha sıkı polis tedbirleri mi alalım, yoksa okullarımıza öğretici dersler mi koyalım?

CUMA :

Hep böyle olur

Borç gırtlağı aşınca CHP'nin telefonları kesildi.

Kırıkoğlu'nun makam arabası haczedildi.

Parti icraya verildi.

Bir İstanbullu olarak bunun acısını çok iyi biliriz biz.

Zira Belediyeyi hacizden kurtarmak için yakında gene borç aramaya çıkacak Atabey'imiz!

CUMARTESİ :

İngiliz de olsa...

Ülkesinin, Ortak Pazar'a üye olmasına müthiş bozulan yaşlı bir kadın, «İngiliz halkı adına seni tevkif ediyorum» diyerek, İngiltere Başbakanını tutuklamaya kalkmış.

İnsan İngiliz de olsa, ırkından gelen o geleneksel soğukkanlılığı bir yerde yitiriyor demek.

Saldırıya uğrayan Başbakan da eninde sonunda bir insan. O şaşkınlıkla ne baskı tedbirlerine başvurulmasını akıl etmiş, ne Anayasa'da birtakım değişiklikler yapılmasını önermiş.

Başına bir iş gelmesin diye kadıncağızın yanına iki de polis katıp, kuzu kuzu evcağızına göndermiş.

Görüyor musunuz şaşkınlık ne ters işler yaptırıyor insana!

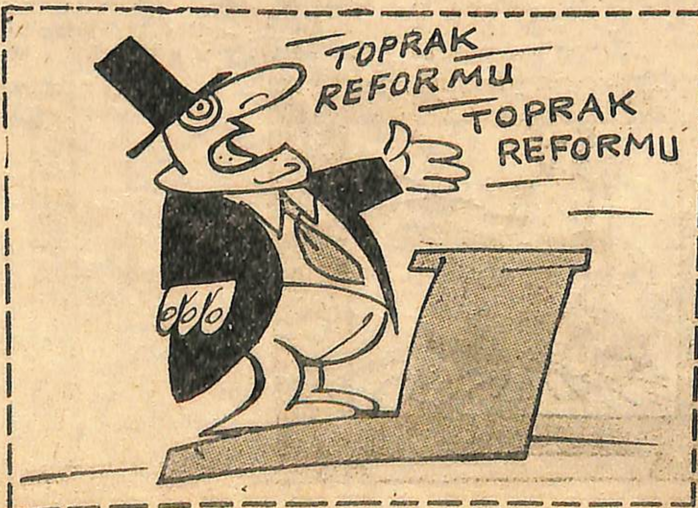
PAZAR

Sözünü tuttu

TRT. Genel Müdürü Öğün, «TRT. sefalet edebiyatı yapmayacak» dediydi ya? Sözünü tuttu işte.

Radyoyu açıyorsunuz, çerkes tavuğunun nasıl yapıldığını tarif ediyor, televizyonu açıyorsunuz bir terzi hanım, gecekonduda oturanlara gece elbisesi dikmeyi öğretiyor!

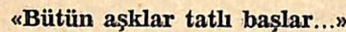
Vedat SAYGEL

Sürüp giden...

Sürüp gidemeyen!

«Bütün aşklar tatlı başlar...»

— Sen niye soyunmuyor

Vatandaş — Vallahi hiç alışmamış

SEN BU LAKIRDILARI...

«Kocaların çapkınlık yapması yuvaların mutluluğunu artırır.»
— Dr. Rasim ADASAL —

— Damaat!... Bana baksana!...

— Buyrun kayınvaldeciğim!

— Ayol, daha bir yıllık evlisin... Gül gibi, çiçek gibi taptaze karının üstüne başkalarıyla fingirdeşmeye utanmıyor musun? Ne bu, kilimlerin altına gizlediğin fotoğraflar?... Nerden buldun şu şıllık kızı da beline sarılıp soluğu dans pistinde aldın, ha?...

— Saadetimizin frekansını yükseltmek istedim de... şey...

— Saadet'le ne işin var senin ayol? Saadet evinde dikiş dikip geçimini sağlayan bir kimsesiz kız... Saadet'ten, Saadet'in yakasından sana ne? Saadet'in yakasını yükseltmek sana mı kalmış... Kızcağızın terziliği var, efendicağzıma söyleyim, dikiş makinesi de var... Kendi yakasını kendi yükseltemez mi? Hem dur bakiim.. bu işin Saadet'in yakasıyla ne ilgisi var kuzum?

— Sevgili valdeciğim... Anlatamadım... Şey... Rasim Hoca var ya, Rasim Hoca...

— Haydaaa... Bir de Asım Hoca girdi işin içine... Asım Hoca da kim? Şu havuzlu camiin hovarda hocası mı yoksa?... Ne kulağı kesiklerdendir o... Aman Yârabbim... Öteki hocaları bıraktın da Asım Hoca'nın vaizlerine mi gidiyorsun?... Ayol, onun kadınlara bir bakışı var... Zannedersin ki gözleriyle üryan-püryan soyuyor bütün kadınları... Geçenlerde Firuze hanımlara mevlit okutmaya çağırmışlar... Ben de gittim... Aman Allahıım!... O kadar kadının içinde dikti gözlerini üstüme... Hem mevlit okuyor hınzır herif, hem de Allah bilir ya, başörtümü çıkarıyor... Sonra efendicağzıma söyleyim, dikti gözlerini omuzlarıma... Tövbe Yârabbi... Sana sığınmışım ey Ulu Tanrım!... Anladım mendeburun niyetini... Anladım ki bu sefer de omuzlarımda ne varsa onu soyacak... Hemen Mehpare hanımın ardına çekildim... Dünyanın mihveri kopsun... Ayıp mayıp kalmadı ki... Ne işin var senin Asım Hoca ile, ha? Söylesene damaaat!.. Doğrusunu söyle... Vallaha kızıma söylemem... Ben kaynanayım ama... Kızımın yuvasına dinamit fitili sokmam, anladın mı?...

— Sağolasın sevgili valdeciğim, sağolasın amma... Yanlışın var... Ben Asım Hoca'nın vaizlerine gitmedim... Rasim Hoca var, Rasim... Ordinaryüs Profesör Rasim Adasal...

— O ne biçim isim öyle... Ecnebiye mi, Amelikan mı, yoksam Arabistan mı?

— Ecnebiye filân değil anacığım... Üniversite hocası... Hocaların en yükseği... Profesör... İşte onun konferansı vardı... Ona gittim... O dedi ki, şey dedi... Erkekler ara sıra çapkınlık yaparsa evlerin saadeti daha yükselir dedi... Hanımlar da buna göz yumsunlar, dedi... Anladın mı?

— Koskoca İzmir'de gidecek yer bulamadın da o profisörün gonfıransına mı gettin?... O ne biçim profisör öyle?... Koçalar hovardalık edecek, karılar da göz yumacak, ha? Hey Allahım, ne günlere kaldık... Başka ne dedi o prosiför?

— Şey dedi... Dedi ki... İnsan her gün baklava yese usanır dedi... De-

İbrahim ERSAKAL

— Bu kadar ince araştırma ve ölçüden sonra umarım ayağımı sıkmayacak ayakkabı numarasını bulursunuz!..

1.

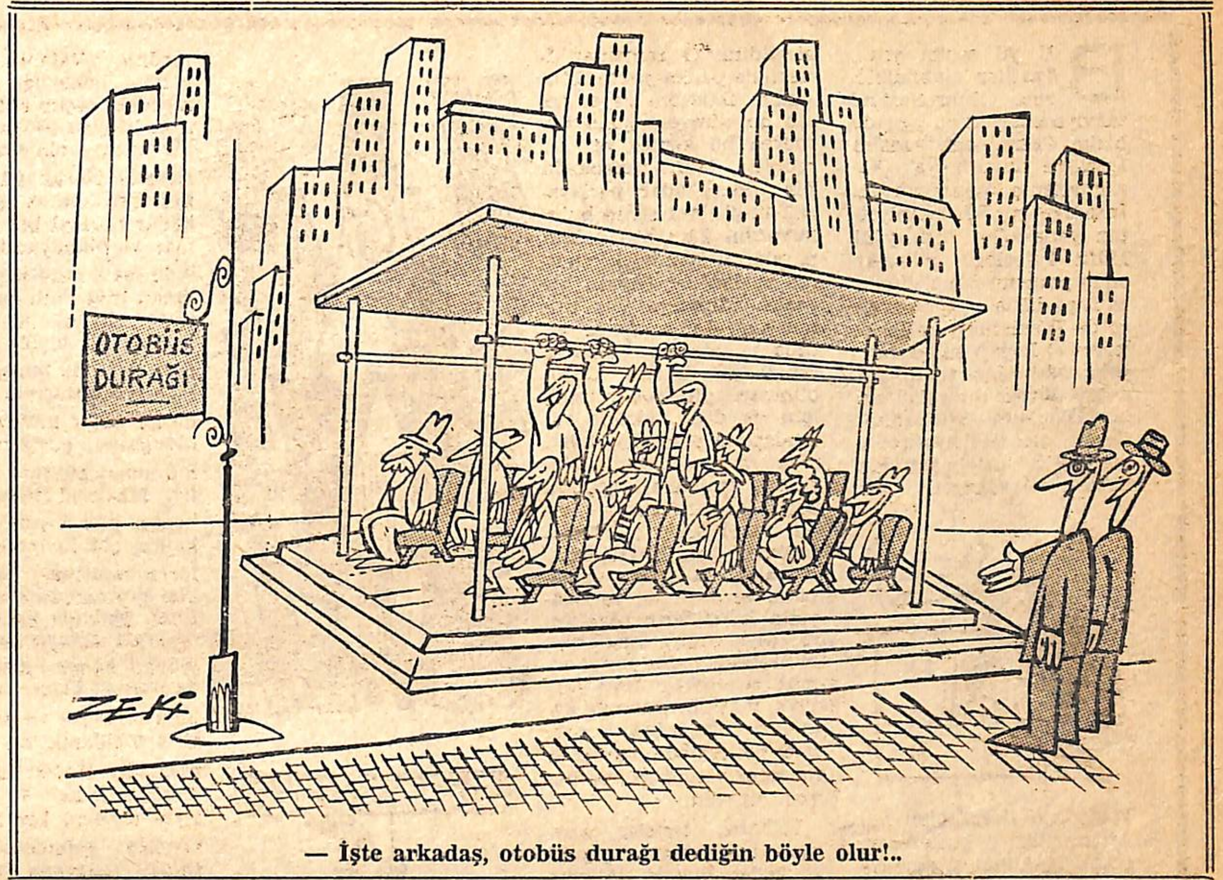
2

Yaz

n?..

, hep beni soyarlar da!..

— İşte arkadaş, otobüs durağı dediğin böyle olur!..

...KAYINBABANA SÖYLE!

medi amma.. öyle demeye getirdi .. Baklavadan usanmamak için ara sıra da Adana kebabı, yahut lâhmacun yiyin dedi...

— Bunu yalnız erkeklere mi dedi?

— Evet... Kadınlara da dedi ki.. siz de kocalarınızın bu pisboğazlığını görmemiş olun, dedi.

— Ulan damaaat!... Ya senin yanlışın var, ya profisörün... Pis nefis yalnız erkeklerde mi? Kadınların canı hiç Adana kebabı istemez mi?... Hiç lâhmacun yemek istemez mi onlar da?... Can ise bizimki de can. Nefis ise bizimki de nefis... Kebap yiyecek diş yalnız sizde mi var?...

— Valdeciğim, biliyorsun, günah işlemek kadınlarımıza yasak... Kitapta yeri var bunun. Hem ceza kanunu bile «Zina» suçunu tarif eylerken kadın için ayrı, erkek için ayrı ölçü kullanmış...

— De görem, ne demiş ceza ganunu?

— Demiş ki... Şey demiş... Bir kadın yabancı bir erkeğin yanında görülürse «Zina» dır amma.. bir erkeğin «Zina» suçu işlemiş sayılması için yabancı bir kadınla ayrı bir evde devamlı olarak «metres» yaşaması lâzım, demiş... Anlaşıldı mı?...

— Anlaşıldıı, anlaşıldı!... Ulan damat, bana bak... Şu Kadınlar Partisi bir kuvvetlensin, bir iktidara gelsin, görürsünüz durum vaziyetinizi. Ulan bu ne kepazelik?... Padişahlar, Reyizicumhurlar, Vezirler, Sadrazamlar sizden yana olmuş bugüne dek... Çünkü hepsi erkek... Şeyhilüslâm bile hep erkeklerden yana yontmuş hemi şeriatı, hemi tarikatı... Ganunlar da sizden yana... Çünkü hepsini erkekler yapıyor... Kendi keyfinize göre yapıp etmişsiniz her bir şeyi... Şimdi de gosgoca profisörler vaiz verir sizlere ki hovardalık edin, hovardalık edin de evinizin keyfi yerine gelsin... Hovardalık edin de Adana kebabı yiyin... Efendime söyliyem, ıssıcah lâhmacunlar yiyin dürüm dürüm... Arvatlarınız da sürünsünler evlerinde sürüm sürüm... Bana bak damat! Kilimin altına sakladığın foturaftaki kız Adana kebabı mıydı, yoksam kasap döküntüsü etlerden yapılmış sokak lâhmacunu mu? Hadi doğrusunu söyle... Sen doğrusunu söylersen, ben de hiçbir şey görmemiş olurum...

— İkisi de değildi kayınvaldeciğim... Kaçak kesilmiş araba atlarının etinden yapılmış etli pideye benziyordu...

— Dinine, imanına mı?

— Dinime, imanıma ki doğru söylüyorum!

— Pekiiiyyy... Bişey daha soracam: Ben Adana kebabı mıyım, lâhmacun muyum, yoksam etli pide mi?

— Sen mi... Sen... onların hiçbiri değilsin... Baharatı bol, kilosu doksan pangınotluk, nefis bir pastırmasın valde hanım, pastırma!... Anladın mı?...

— Peki ya kızım?

— O mu... Şey... o da... 250 gram kuzu pirzolası...

— Yalan söylüyorsan kitap çarpsın mı?

— Madem ki erkekçe konuşuyoruz.. mademki kaynana damat gibi değil de.. şöyle iki ahbap gibi lâf ediyoruz.. yalan yok bende... Kitap da çarpsın, defter de çarpsın.. ne çarparsa çarpsın... Yalanı yok sözlerimin...

— Öyleyse feda olsun sana her şey damaaat!... Etli pideler de feda olsun.. Adana kebapları da... Değil mi ki altının kadrini sarraf bilir.. değil mi ki kayınvaldeni en löküs yiyeceklerden Kayseri pastırmasına benzettin ...Helâl olsun yediklerinin, yiyeceklerinin hepsi... Senin o mıymıntı kayınbaban da duysun bu yüksek lâkırdıları... Duysun da anlasın kimlere ne paha biçildiğini ..

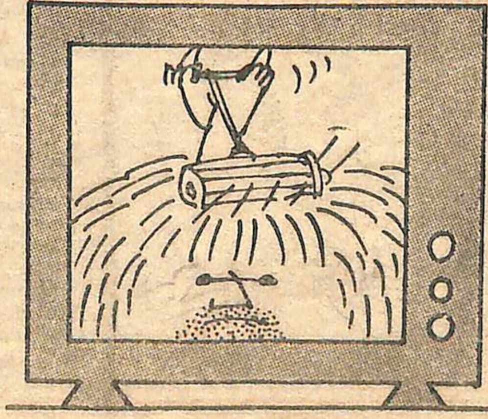
Şemsi BELLİ

Kalın topuklu, kaba ayakkabılar; kadınlar arasında moda oldu. — Gazeteler —

— Kamyona bir kişi... Kamyona bir kişi!..

3.

z

Nasılsa Seçilirim

Bu yıl seçim yılı... Partiler alabildiklerine bünyelerini takviye ederlerken ben de bizim kasabanın sesini Mecliste duyurmaya karar vermiş bulunuyorum. İnsaniyet ve hakkaniyetten yana olan ben, yâni Müfit Tefecioğlu yıllardır onun parasını buna, şunun halısını bana yaparaktan ve de İnekli'nin tüm ineklerine el koyup süt, ayran, yoğurt fabrikası açaraktan doğru dürüst bir vatan evlâdı olduğumu gösterdim. Gerek ticaret hayatımda, gerekse hösusi hayatımda itibarlı ve vakuretli bir

vatandaşa lâzım olan hal ve tavırları göstererek, gerek İnekli'lerin, gerekse benimle alış veriş edenlerin haklı itibarına mazhar oldum. (Geğirme)... İnsanoğlu ta Hazreti Âdem'den ve ceviziçi bademden beri, bir ileri bir geri gitmiştir. Bana göre insaniyet memlekette bitmiştir. Medenî kanunun ve Türk Ceza Âmme Hizmetleri kanununun 198. maddesinde belirtilen ve de bütün hukuken imtina edilmeye lâyık görülen imkânları tasvir eden bu durumda benim milletvekili olmam kadar gayri kabili mümkün şey olmayacaktır.

Efendim, ben aslen Ayıboğan'lıyım. Tahsilim hösusidir. Bu melmekette hösusi tahsil yapan parmakla gösterildiği devirlerde ben, bizzat kendim, bütün kavatileri, bütün kanunları, bütün gerek yer, gerek deniz, gerekse sema ilimlerini okumuş olaraktan ve de zihnimi bilhassa hükümet ve alışveriş işlerine yoraraktan gayetle olgun bir kafaya sahip olmuş bulunuyorum. Ayıboğan köyüne yakışmayan ve oranın cehaletiyle imtizac etmeyen ilmim yüzünden baba ocağımı gönlüm sızlayaraktan ve de içim burkularaktan terkettim. Fekat hal ve istikbal insan vücudunda inşiram vaad etmesi bakımından ve de benim bilhassa fırsatçı bir âdem olmam hasebiyle melmeketi terketmem kadar gayri tabiî bir hareket olamazdı. Babam, emmim ve bilhassa emmimin kızı Hatçe, Ayıboğan'ı terketmemem için ne lâzımsa yapmalarından kelli, ben ısrarla yükselmeye yüz tutmuş bir vatandaş gayesiyle İnekli'ye yerleştim.

Tarih Rumi 1319...

Tabiatıylan yeni bir möhitte ve yeni bir ortamda, benim gibi ilim ve irfanla yoğrulmuş bir kişinin göze batması lâzım geldiğinden, kısa zamanda parmakla gösterilecek kadar sivrildim. O zamanlar İnekli'de panka yoktu. Halbukim iktisadın gayet derin bir ilim olduğunu bilmeyen bu kentte ve de möhitte, Müfit Tefecioğlu bir yıldız kadar parlayacak imkânlara sahip bulunuyordu. Yâni ben halkın paralarını işletmeyi kendime vicdani ve kanuni bir vazife edinmeye yüz tutmuştum. Daha ziyade altınla iş görülen İnekli'de zengin olmak için değil, bilhassa yükümü tutmak için de değil, aksine vatandaşlara paralarını işletmek muvacehesinde olaraktan faaliyete geçtim. Seçim zamanı bütün bunları teker teker kürsüden haykıracağım. Neyse, uzatmayalım. Bu karar ve sebatla ve de iman ve salâvatla İnekli'lerin paralarını, eşyalarını, mallarını, mülklerini yeddi emine almak suretiyle deve yapmak, müşkül durumda kalanları daha müşküle sokmak neticesinde olaraktan muvaffakiyetimi azimle devam ettirdim.

Bilhassa tesisler kurmak bakımından, şimdiye kadar ihmale uğramış İnekli'nin kaynaklarını işleterek, vatandaşa iş bulmak gayesini de bir kenara atmadan bana irat getiren faizlerle kimsenin başaramıyacağı möhim hamleler yaptım. Kurduğum yoğurt, süt, mermalet, gazoz, mandal, keçiboynuzu fabrikalarının dumanları İnekli'lerin genzine kaçmasına mukabil kendilerine ferahlık yaratmam bakımından takdire şayan olmuş bulunmaktadır. Bunlardan başka olaraktan, şimdiye kadar sinema, gonser, cambaz ve de panayır bilmeyen İnekli vatanlarına büyük fedakârlıklarla ve de terakki bakımından olmak şartiyle iki sinema inşa ettirmem ve de her sene kasaplık hayvan panayırı açmam, bir yenilik buluşu yapmak lüzumundan da gasabaya senede üç kere konser, dansöz getirtmem ve de bu dansözlerle gece evimde oturak âlemi yapmak suretiyle İnekli'nin sosyal hayatını daha müreffeh bir seviyeye çıkarmakla övünmeye bile lüzum görmedim. Vatanın benden hizmet beklediği şu önümüzdeki seçimlerde, İnekli'de benden başka möhim bir adam olmamasından istifade olarak adaylığımı müstakil olarak koymam kadar normal bir şey olamaz ve olamıyacaktır.

Onsekiz sene içinde kalkınan İnekli'nin medarı iftiharı olmam, beni hiçbir surette ve hiçbir şekilde gurura ve de burnubüyüklüğe sevketmemiş olması da ne kadar mütevazı biri olduğumu göstermesi bakımından şükranı hizmettir. Maalesef melmekette benim gibi kıyıda köşede kalmış çok kıymetli adamlar mevcuttur. Partilerin bizi görmemezlikten gelmesi, şimdiye kadar demokrasi anlayışına aykırı olduğu kadar Anayasaya da hürmet bakımından bir hatâ olmakta ve de particilik menfaatlerine sığmamaktadır. Neden bu vatandan kendi aklı ve de fıkriyle sivrilen bir kıymet, Meclise girememektedir. Çünkü paravana yaparaktan kendi adamlarını kayırmak usulü kullanıldığı müddetçe, benim gibi kendi kendine hakikati idrak etmiş bir ilim ve fen adamı için ne kadar mânevi yat kırıcı olsa bile alacağım oylarla Meclise girmek yolunu tutmuş bulunuyorum. Eserlerim ve yaptığım hem maddi hem mânevi kuvvetler kimsenin inkâr edemiyeceği kadar büyüktür. Hiçbir Allahın kulu çıkıp da Müfit Tefecioğlu bizi aldattı, bizi dolandırdı diyemiyecektir. Gerçi akabinde birtakım münafıklar ve de dalgalarına taş attığımı iddia eden münkirler çıkacaktır. Fakat beni sağladığım kudret ve içtimaî durumum ve de İnekli'ye yaptığım eserler kurtaracaktır. Gerekirse bu kimseleri de kendi safıma çekecek maddi imkânları ve de bonoları ileriye sürerek ağızlarını kapamaktan çekinmiyeceğimi kendileri de bilmektedirler. Şu anda İnekli'nin yüzde seksen sekizi bana borçlu bulunmaktadır. Vazifemde bi hakkın muvaffakiyet göstermem hususunda olsa bile ve de politika hayatına atılma azmimin ileri

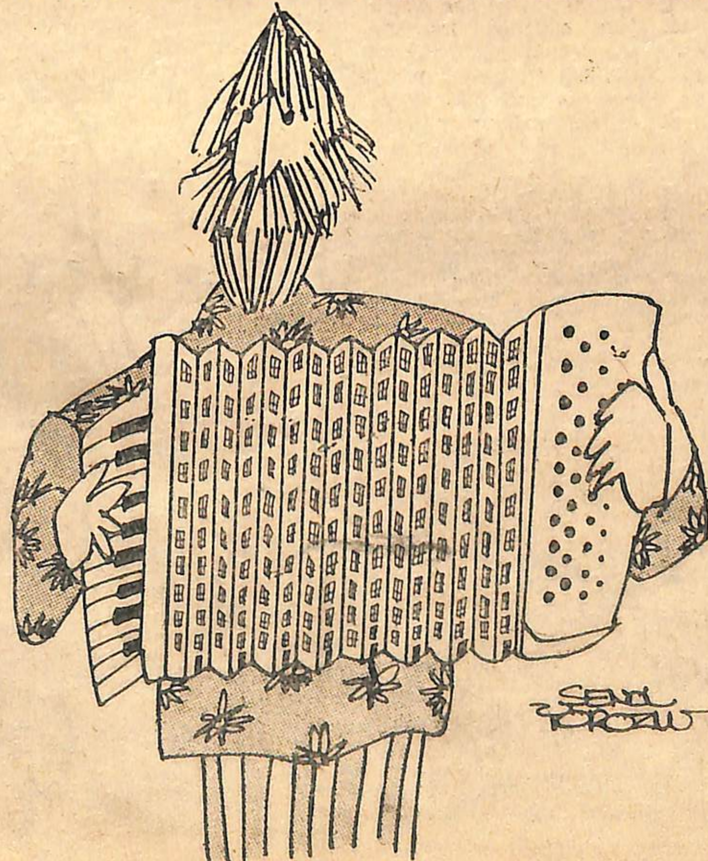
görüşlerime mâni teşkil etmemesini bilerek mücadeleden yılmayacağımı a söz verdiğimi herkese ispat etmekle kalmayacak, aynı zamanda müstakil bir milletvekili adayı olaraktan imkânların nisbetinde başarıya ulaşmamı kendime bihakkın inandırmış bulunmaktayım. Politika hayatımızın seçkin simalarında bile bulunmayan derin ilim, fıkıh, samahet, velâdet ve cerahet bende herkesten fazla miktarda bulunmaktadır ve de zekâmın keskinliğine memlekette herkes şahit olmuştur. Bütün gayem ve iftiharım Sinekli'ye hizmet olacaktır.

Daha önümüzde dokuz ay kadar bir zaman vardır. Bu dokuz ay esnasında bilhassa ansiklopedik bilgilerimi ve sema, yer, gök ilimlerimi çoğaltarak kimsenin karşımda konuşamıyacağı bir seviyeye gelmeye sabahtan akşama kadar çalışmaktayım. Benim için tefeci, düzenbaz, fırsatçı diyen birtakım hasetler bundan kelli İnekli'de barınamıyacaklardır. Medeniyet bakımından çok üstün bir vaziyette bulunmak bakımından onlara faik olduğumu bildirirken önümüzdeki seçimlerde herkese birer birer vaatlerimi ve yapacağım işleri, bastırdığım ilânlarla bildirmek yoluna gitmeye de çalışmalarım bakımından ayrı bir yer vermekteyim.

Netice olarak ben Müfit Tefecioğlu olaraktan ve de memleket aşkıyla çarpan şu kalbimi bir nümune insan olmaya söz verirken kahir bir ekseriyetle Meclise gireceğime huzurlarınızda söz verir, ellerinizden sıhhat ve muhabbetle sıkarım.

İnekli müstakil adayı
Müfit Tefecioğlu

Suavi SÜALP

Yazısız

BİRAZ BAKAR MISINIZ?

DAMAK ZEVKİ

USKUMRU istavriti yutar, torik uskumruyu, sinarit de toriği yer. İnsanlar ise, hem bütün balıkları yerler, hem de birbirlerini. Tabiatın dengesi bu.

Mide, çaydanlık biçiminde bir organdır. Boş kalınca kaynamaya, fokurdamaya, guruldamaya başlar. Her midede bir de zil bulunur. İşte insanoğlu kendini yer yüzünde çırılçıplak bulduğu zaman bu zil çalmaktaymış. Yakınlarda iki aslan da, parçaladıkları bir ceylânı mideye indirmekteymişler.

«Bu zırıltı da ne?» demiş erkek aslan.

Dişi aslan insanı görmüş, aç olduğunu anlamış. Haline dayanamayıp ceylânın bir budunu ikram etmiş.

«Ööö, ne iğrenç!» demiş insan. «Bunu çiğ çiğ mi yiyorsunuz?»

Bu züppelik karşısında soğukkanlılığını kaybeden erkek aslan az kalsın insanı da çiğ çiğ yiyecekmiş ya, dişi aslan araya girmiş:

«Sakin ol bey,» demiş. «İnsan, yemeğini pişirerek yiyen hayvandır.»

İşte, insanın ne tür bir hayvan olduğu tartışması, daha o günlerde başlamış.

«Konuk, umduğunu değil bulduğunu yer,» derler. Genellikle doğrudur. Bazılarıysa, ne bulacaklarına emin olmadan hiçbir yere konuk gitmezler. Önceden sorarlar:

«Ne pişiriyorsunuz bu akşam?»

Yanılır da hünkâr beğendi yapacağınızı kaçırırsanız ağzınızdan, akşama masaya iki tabak daha eklemeniz gerekir. Bu yüzden, soğukkanlılığınızı koruyup «Pırasa,» diye yalan atın. «Yanında da dünden kalan pilâv var.» Eğer karşınızdaki Arnavut'sa, pırasa yerine enginar deyin.

Yemek, bütün insanların başta gelen ihtiyaçlarındandır. Bu arada bazı insanlar da vardır, yemek yemekten başka ihtiyaçları yoktur. Söz gelimi, kitap falan okumazlar. Kitapları da yenecek bir şey sanırlar. Böyle birine kitap hediye etmeye kalkanlar, götürdükleri kitabın kâğıt helvası üzerine pekmezle yazılmış olmasına dikkat etmelidirler.

Çok yemek yiyenler, eğer hareket de etmiyorlarsa, şişman olurlar. Şişman kişilerin genellikle güleryüzlü, şakacı oldukları söyenir. Şakaya gelmeyeceğini düşündükleri tek konu, yemektir. Yemek konusunda şaka yapanları yemezler belki ama, dişlerini göstererek epey korkuturlar.

Bazı insanlar da çok az yerler. Ya çok yiyenler yüzünden bunlara yemek kalmadığı için, ya da midelerinden bir zorları olduğu için...

Tarihin hiçbir çağında önemini kaybetmemiş yemek konusu. Romalı asîller, bir yandan salkım salkım üzüm tıkınırlarken, bir yandan da kaplanlarının ağızlarını esirlerle tadlandırırlarmış. Bazı uluslarsa yemek zevkine ayrı bir yer tanımışlar. Söz gelimi, bizim Türk mutfağı, eşi az bulunur derecede zengindir. Sonra tarihimizde bir de iftar ziyafetleri var. Zenginler, çağırdıkları konuklarına yemekten sonra diş kirası adı altında bir de para dağıtırlarmış. Nasreddin Hoca böyle bir ziyafete gitmiş, kılığı düzgün değil diye içeri almamışlar. O da gidip kürkünü giymiş. Sonra da, yemeğe alınmasının kürkün sayesinde olduğunu düşünüp, kürküne biraz revani yedirmiş.

Günümüzdeyse, böyle toplantılara gidenler, aç kalmamak için smokin kiralarlar. Sonra da Nasreddin Hoca'yı hatırlayıp yemeklerini üstlerine dökerler. Kiralık smokinlerin hep lekeli olması bu yüzdendir.

Yemek konusu önemli bir konu olduğu için, yemekle ilgili deyişlerimiz pek boldur. Bunlardan bir kaçını aşağıda açıklamaları ile birlikte veriyorum.

«Biri yer, biri bakar, kıyamet bundan kopar.»

Yâni, kıyamet kopmasını istemeyenler, yediklerini saklamalı, çaktırmadan yemelidirler. Eğer yerken yakalanırlarsa, görene de biraz vermeleri gerekir. Buna «sus payı» denir.

«İştah dişin dibindedir.»

Önceden yemek istemeseniz bile, bir kez tadına geçince bırakamazsınız.

«Aç ayı oynamaz.»

Bu yüzden, oynamak istemeyen aç ayıyı dayak yedirerek doyururlar. Göbek atmaya başlar.

«Tok, açın halinden anlamaz.»

Zanneder ki, aç olan pehriz falan yapıyor, ya da şirinlik olsun diye aç duruyor.

«Armudun iyisini ayılar yer.»

Bu sözün aslında ne ayılarla, ne de armutla ilgisi vardır. Gudubet suratlı gübre tüccarının karısını tava getiremeyen yakışıklı delikanlı tarafından söylenmiştir.

Konuşmaya yeni başlayan çocukların ilkin «mama» demeyi öğrenmeleri, beslenmenin çok önemli bir içgüdü olduğunu göstermiyor mu? Erkeğin kalbine giden yolun mideden geçmesi ve de iyi yemek pişiren kızların evde kalmamaları bunu doğrulamıyor mu? Dişçilerin paralarını koyacak yer bulamamaları, insanların sırıttıklarında sevimli görünmeye çalıştıkları için mi sadece?

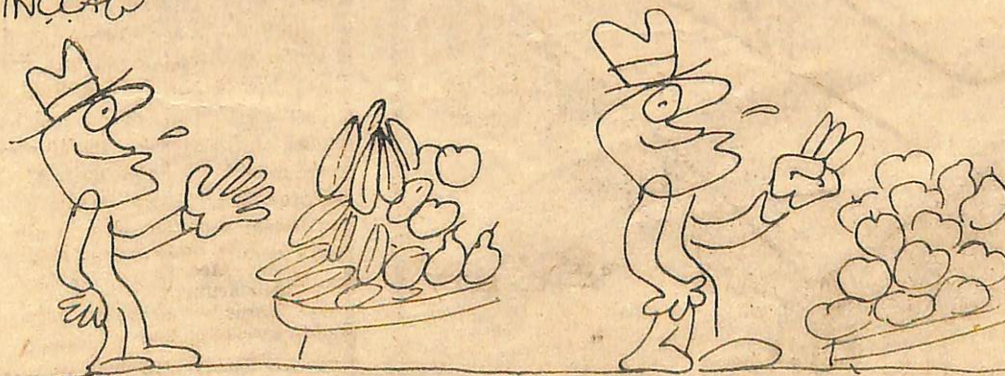
Bu yüzden, yemek deyip geçmemeli. İnsanları hayvanlardan ayıran kaşık, uygarlığın en önemli araçlarından biridir. Bir ucu karın doyurmaya, öbür ucu göz çıkarmaya yarar.

Sulhi DÖLEK

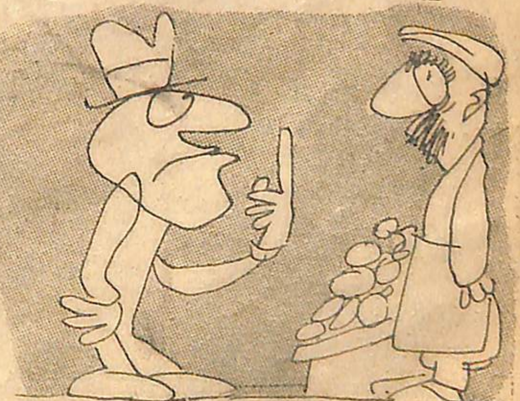
«O ağacın altı!»

— Piyasadaki fiyat artışları, memurlara yapılan zammın çok üstünde. —

Maaşlar artmadan önce:

— Şu maaşlar bir artsa.. beş kilo muz, dört kilo elma, üç kilo armut alacağım!..

Maaşlar arttıktan sonra:

— Bir adet yarım ayva verir misiniz?!.

MEYHANECİ İLE RÖPORTAJ

— Usta, bir duble rakı ver ve anlat bakalım işler nasıl?

— Hamdolsun iyidir. Zaten en iyi kazanç, (Hane) cilikte vardır. Postahanede maaş var... Pastahanede, kızla oğlan geldi mi bahşiş var... Meyhanede müşteri dersen ganî... Hesaba bakacak hali kalmaz bir kaç kadehten sonra... Tabiî, daha başka hanelerde kazanç çok daha fazla... Söz gelimi, bir hanen varsa, başını sokar, kira derdinden kurtulursun. İki hanen varsa, birini kiraya verir, kirasını da her yıl artırır geçim derdini halledersin. Buzhanen varsa, balık iki lirayken alır saklar, 40 liradan satarsın... Kahvehanen varsa, ya heeey... Nohutu kahve diye satarsın, çaya karbonat koyarsın... Gece de kumar oynatıp, mano toplarsın... Rasathanede at gitsin... Hastahanede çalışan bir doktorsan, yan gelip yatarsın. Hasta ölse de sana gazetelerde teşekkür çıkar. Baktın çıkmadı, kendin verirsin... Nasıl olsa muayenehanen var ya... Rağbet artar. Eczahanen varsa, diş fırçası macun satar kazanırsın. Kumarhanede, batsan da çıksan da, hiç olmazsa eğlenir vakit geçirirsin. Hele tımarhanedeysen senden rahatı olmaz, ne haltetsen mübah... Bundan rahatı yoktur ya, azgınlığın arttı mı azıcık patakalnırsın... Sözün kısası, her bi şey (Hane)...

— Sizin başınızdan ilginç olaylar geçiyor mu?

— Bilmem. Biz alışmışız. Başkası na belki ilginç gelebilecek olaylar, bize göre olağandır. Meselâ, herifin biri dün akşam geldi. Bir iki kadeh içti, gitti. Biraz sonra gene geldi. Bir iki kadeh daha içti gitti. Bir saat sonra gene geldi. Kapıdan girer girmez: «Ulan, ben bu memlekette ne kadar babayasa, sonracığına, amcayasa, teyzeyasa, halayasa var. s... Ulan ben... Yasaların...»

Bre, bu ne iştir? Bir şey değil, başımız belâya girecek. Onun bunun yakasına yapışıyor, «Söyle ulan, amcayasa ne demek?» Adam sıvışmaya çalışınca, gırtlağına sarılıp «Söyle... Hadi amcayasayı bilmiyorsun diyelim... Teyzeyasa ne demek? Haaa?... Ulan!... Gırtlaklarım seni! Dayıyasa ne demek?...»

Herif belâ mı belâ... Karakola da başvuramazsın. Dükkânda gecenin o saatinde yalnızım, ne halt edeyim?... Derken bu bir kadeh rakı daha istedi. Çaresiz, korku belâsı verdik. Nihayet sızdı. Son sözü:

«— Ben öldüm... Ulan eşşoğlu eşekler görmüyor musunuz... Çabuk fâtiha okuyun!...» oldu.

Ben dükkânı nihayet kapattım. Bu baş belâsını da sızlığı masada bıraktım.

Ertesi sabah, dükkânı açtığımda, daha kendine gelememişti. Biraz sonra açıldı. Aaa.. hiç o akşamki adam değil. Bir efendi, bir efendi... Tekrar tekrar özür diliyor. «Dün akşam anlaşılan burada sızmışım. Acaba, bir densizlik ettim mi?» diye soruyor... Ne dersin, «Yok mok» dedik. Borcunu verdi. Gece farketmemişim, baktım, iyi giyimli bir zat. Benim şaşkınlığımı anlamış olacak, mahçup bir tebessümle:

«— Kusura bakma usta» dedi. «Ankara'dan iki günlüğüne kafamı dinlemeye geldim... Meclis çalışmalarından çıktık da...»

ARANJMAN YAZARI İLE RÖPORTAJ

— Efendim sözlerini yazdığınız şarkılar radyolarda hattâ minibüslerde bile çalınıyor. Bu konuda eni konu isim yaptınız... Neler hissediyor, nasıl çalışıyorsunuz?...

— Bir dakika... Mükemmel... Neler hissediyorsunuz... Bunu hemen bir yeni eserimle hayranlarıma sunayım... Hangi şarkıya olsa takdim ederim.

— Pek anlayamadım...

— Bu da güzel... Pek anlayamadım... Olur tabii... Tutturururum... Nasıl olsa parçanın aslını kimse pek bilmez...

— Ben nasıl çalıştığınızı sormuştum?...

— Görmüyor musunuz?... Her söz benim için bir ipucudur.

— Pekii... Notalara nasıl uydurursunuz?

— Ben nota bilmem... Şarkıyı ıslıkla çalarım. Sonra, duyduğum, aklımda kalan abuk sabuk sözlerden hangisi iyi kötü uyuyorsa ona göre (biraz da melodi değişse zarar etmez) eserimi ortalık yere çıkarırım. Lâf ne kadar saçma olursa o kadar tutar... Bu işin arkasından spikerlik, müzik takdimciliği filân da gelir...

— Şey, affedersiniz ama sesiniz spikerliğe müsait mi? Biraz yapmacık olmuyor mu?

— Alay mı ediyorsunuz? Bu işte para var...

— Bize Türkçe sözlerini yazdığınız melodilerden bir örnek verir misiniz?

— Size en sevdiğim eserim olan (La Paloma) nın Türkçe sözlerini sunayım, tabii zevkine varmak için parçanın melodisini bilmek lâzım...

«Aaaah... Gel de söyle beni
sevdiiiğiniiii...
Geeeel, kaç ma, saaakın ve söyle
dediiiğinii...»

Nasıl ama? Melodiye tıpatıp uyuyor dii mi? Mahsus heceleri böle böle okuyorum ki zevkine varasınız. Evet devam ediyorum...

— Çok teşekkür ederiz, bu kadarı kâfi... Fikir sahibi olduk... İyi kazançlar... Yeni plâklarınızı sabırsızlıkla bekliyoruz. Çalış, didin, yorul, eh... insanın ara sıra gülmeye de ihtiyacı var...

BİR İŞKEMBECİ DÜKKÂNINDAKİ ÇIRAK İLE RÖPORTAJ

— Gel bakalım delikanlı... Genç yaşta hayata atılmışsın. Takdir edilecek bir şey... İşinde karşılaştığın zorluklar oluyor mu?...

— Benim derdim (Maa) dan bey âbi...

— O ne demek?

— Dükkâna yeni girmiştim... Ustam bana, «Üst kata maailesiz kimseyi sokma» diyerekten tenbih etti. Günün birinde herifin biri, yanında bir hanımla dükkâna geldi. «Oğlum, biz aileyiz, yukarda yer yok mu?» dedi. «Aileyi anladık. Hani bunun maası?» dedim tabii... Yalnız aile olmak da yeter miymiş?... Ustadan bi de dayak mı yiyeyim?...

Adam şaşırdı... «Oğlum üst kat aileler için değil mi?» diye sordu. «Ben anlamam» dedim. «(Maa) yı da getirin girin; yoksa işkembe filân yok.» «(Maa) da ne eşşoğlu?» demez mi? «Onu ustam bilirse bilir, benim aklım ermez» dedim.

«Ulan velet, senin ustan benim (maa) ma ne karışırmış? Daha denkleştiremediysek işkembe çorbası da mı içmiyeceğiz?...»

Ben (maa) yı bilmem... «Gidip bâri patrona sorayım» diye düşündüm. Gittim... O da bilmezmiş... Memlekette âdet öyleymiş. Oradan duymuş. Sinema ve de işkembeci dükkânı gibi umumî yerlere maaile girilirmiş. Bizim patron buraya daha yeni gelip dükkân açtığından, (âdap ve erkânda bir kusur etmeyelim) diyerekten bu usulü koymuş. Şimdi kara kara düşünüyor... Aileyi anladık, (maa) ne ola ki?... Müşterinin dediklerini anlattım. «Ulan, (maa), çocukları olsa gerek» diyerekten kararını bildirdi. «Defet gitsinler, çocuk peydahlayıp öyle gelsinler» dedi.

Gidip kararı tebliğ ettik. Herif beni bir güzel pataklayarak tebellûğ etti...

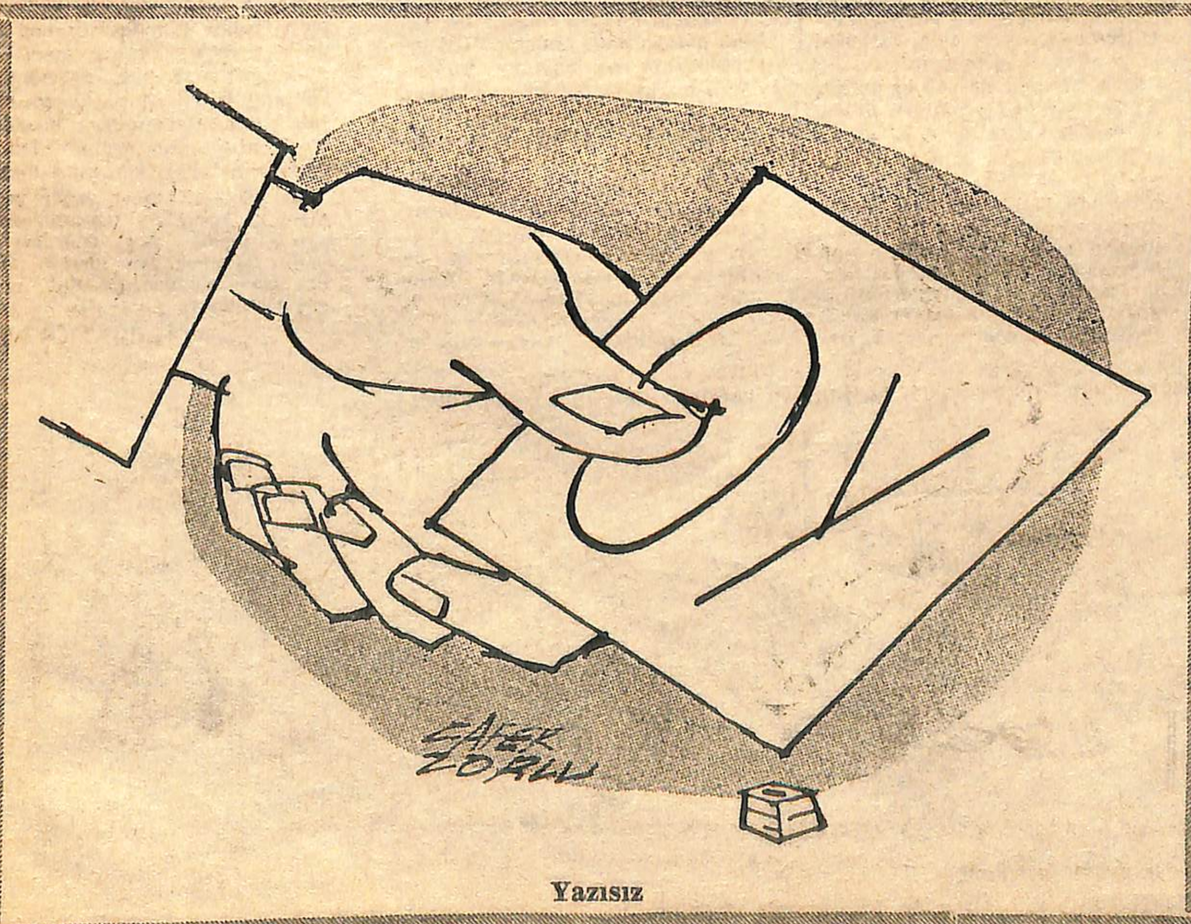
— Oğlum sen bir hayli düzgün konuşuyorsun... Okumuş yazmışlığın var mı?

— O uzun hikâye efendim. Ortaokulu bitirdiğim zaman öğretmenlerim karar verdiler: Ben ileri zekâlıymışım... Hocam beni çağırdı, «Bak oğlum» dedi. «Testler senin hârika çocuk olduğunu gösteriyor. Arkadaşlarından çok ileri seviyede, üstün zekâlı bir öğrencisin... Kelime bilgin onlardan fazla... Sen normal bir okulda okuyamazsın... Davul mavul çalar mısın?... Sana burs alalım, tahsiline özel eğitimle devam et...»

«Çalamam» dedim. «Hiç bi şey çalamaz mısın?» diye sordu. «Hayır efendim» dedim.

«Öyleyse senden hayır gelmez... Kendi yeteneklerinle memlekete yararlı olamazsın. Boşuna okumakla vakit kaybetme... Git işkembeci çırağı ol...» dedi. Olduk işte...

Yaman KORUR

Yazısız

Sizin için

KOLAY TÂYİN

Yolculukta tanıştığım bir nahiye müdürü anlatmıştı:

Müdür beyi doğuda ıssız bir bucağa müdür olarak gönderirler. Aradan sekiz sene geçmesine rağmen resmi kayıtlarda sadece maaş bordrosuna attığı imza geçer. Ne terfii ne de tâyini için yaptığı müracaatlar neticesiz kalır.

Devrin Başbakanına cevaplı bir telgraf çekerek: «Acele sıhhatinizi bildirin» der. Tabii müdürü apar topar Başbakanın karşısına çıkarırlar. Başbakan:

— Bana bu telgrafı niçin çektin? diye sorar.

Müdür:

— Efendim sekiz sene önce .... bucağına tâyinim çıktığında siz Başbakandınız. O günden beri radyo dinleyemem, gazete bulamam; sizi de çok severim, sekiz senedir sizden bir haber duyamadığım için merak ettim, der.

Tabii tâyini hemen o gün istediği yere yapılır.

Ekrem TERZİOĞLU
Turan Emeksiz Cad. No: 25 — MALATYA

OKUNAKLI YAZI

Lisede edebiyat dersinden yazılı imtihan olmuştuk. Hoca kâğıtlarımızı dağıttığında, benim yazılımın altına yazmış olduğu kargacık burgacık bir kaç kelimeyi okuyamadığım için, kâğıdımı hocaya götürüp sordum. Kendisi de bir kaç dakika inceledikten sonra:

— Yazını daha okunaklı yazmanı yazmışım, dedi.

Ekrem TERZİOĞLU
Turan Emeksiz Cad. No: 25 — MALATYA

— Biliyorum, biliyorum karıcığım... Sen her zaman haklısındır!..

(Şenol YOROZLU) — İstanbul

ŞEREFE!

Şeref aç dolaşmıştı
Bir gün yolu şaşmıştı
Düşmüştü meyhaneye

İçki içip yufkalan
Bir yürek arıyordu.

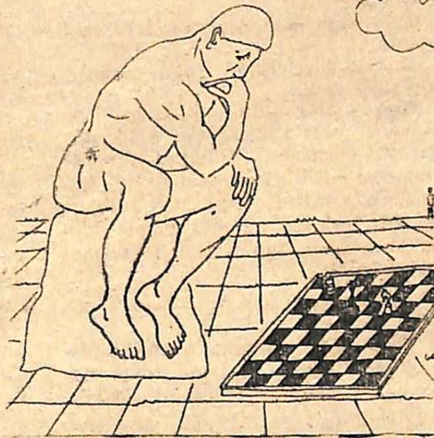
Üçü iri göbekli
Ellerinde bardaklar
Biri bağırıyordu:
«Bu da bizim ŞEREFE!»

Bir şey veriliyormuş
Gibi geldi Şeref'e
Bir lokma umuduyla
Döndü: «Bana mı?» dedi

Bardakları ağzında
Üçü Şeref'e baktı,
Suratları asıldı
Üçü ayağa kalktı.

Şeref'e temizinden
Çekiliyorken dayak
Şeref bağırıyordu
Acıdan ciyak ciyak!

SADETTİN USLAN
Hatay Mah. 104 sokak, No: 11
TARSUS

Yazısız

(G. TURAÇ) — İSTANBUL

BİZ NEREYE GİDERSEK

Akrabalarımdan yaşlı bir kadın oğluyla beraber İstanbul'a gelmek üzere trene binerler, kalabalık mı kalabalık. Haydarpaşa'ya gelir tren, bir koşudur başlar, bizimkiler koşar, o koşar, bu koşar velhasıl herkes koşmakta... Hava sıcak; geminin güvertesine çıkarlar, güverte dolu mu dolu. Gemi yanaşır iskeleye, gene atlayanlar, itenler, kakanlar...

İstanbul'u yeni gören yaşlı kadın dayanamaz döner oğluna:

«— Yavrum Alâaddin anlamadım gitti şu kenti, biz nereye gidersek herkes oraya gidiyor.» der.

Osman Serhat ERKEKLİ
Aydın Sok. 34/12 Bostancı/İST.

ANADAN KIPILİ

Yaşlı bir çingene, çayıra yerleşip kap kalaylar; genç ve güzel karısı da körük çekermiş. Otuz yaşlarında bıçkın bir genç, karşıdan bunları görüp yanlarına gelmiş. Selâm verip şuradan buradan konuşurken, genç kadına arada bir göz kırpıp (beraber kaçalım) diye işaret çakarmış. Kadının canı sıkılarak kocasının kulağına fısıldayıp durumu haber vermiş. Genç adam işi farketmiş ve hemen sol gözünü hiç durmadan üstüste kırpmaya başlamış. Yaşlı çingene, başını kaldırıp, berikinin mütemadiyen göz kırptığını görünce, karısına dönerek:

«— A be karı, sen boşuna şüpheleniyorsun! Bu adam, anadan kıpili.» demiş.

Ulvi OYTAN
TCDD. emekli muamelât müfettişi, Çayır Cad. No: 62, daire 2, Çınar Ap.
Kadıköy/İSTANBUL

TELEFON

Bir gün atölyede çalışıyordum. Arkadaşlardan birisi gelerek beni telefonla aradıklarını ve telefona çabuk cevap vermemi söyledi.

Acele ile koştum. Fakat telefonun kapalı olduğunu görerek arkadaşı yanıma çağırdım ve telefonun kapalı olduğunu kendisine gösterdim. Bana ne cevap verse beğenirsiniz:

«— Adam karşıda bekliyor, telefonu aç da cevap ver» demez mi?!.

Nail AYDOĞAN
Silâh ve Tüfek Fabrikası
KIRIKKALE

BOŞANMA SEBEBİ

Hâkim, boşanmak isteyen kadına sebebini sordu.

— Mânevî işkence ediyor efendim...

— Meselâ ne yapıyor?

— Doğum günümde pastadaki mumları söndürmeye yardım etmek istedi, kabul etmem üzerine yan odaya geçip vantilâtörü getirdi!...

Fikri MUTLU
Karatekin Mah. Saman pazarı Sok. No: 19 — ÇANKIRI

HAPŞU

Bana döndün diyorlar
Yalan
Hâlâ beni seviyormuşsun
Yalan
Senden bir hap Uludağ'da
Bir nezle hâtıra kalan.

H. ZEKÂİ YİĞİTLER
BALIKESİR

BİLMECE

Karadenizli bir arkadaşımla biribirimize devamlı olarak bilmece sormayı âdet haline getirmiştik. Bir gün yanıma gelerek hemen başladı:

— Altın kafes içinde çık çık oter, buni pil pakayum?

— Kanarya.

— Pilemedun.

— Papağan.

— Pilemedun.

— Herhangi bir kuş.

— Yine pilemedun.

— Peki bilemiyeceğim. Sen söyle bakalım.

— Hamsitur.

— Hamsin'in altın kafeste işi ne?

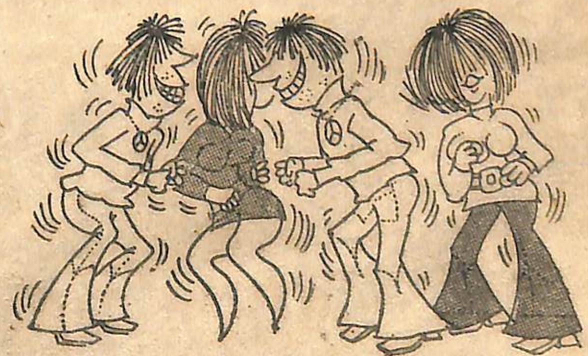
— Oni oriye pen koydum.

— Peki nasıl çık çık ediyor?

— Oni da pen yapayrum.

Hayrullah CERAN
Ragıp Tüzün Cad. No: 316/1
Yenimahalle/ANKARA

Yazısız

(Nuri BİLGİN) — İstanbul

HALO DAYI

MUZAFFER İZGÜ

— 57 —

İdiris, cebinden nüfus cüzdanını çıkardı, Seher'e uzattı. Seher, cüzdanı aldı, pencerenin yanındaki rafın üzerine koydu. Bu arada İdiris Şeher'in boyunu posunu iyice tetkik etti. Zor tuttu kendini üstüne atılmamak için.

— Tamam mı? dedi Seher.

— Heye...

— Şayet yarın getirirsen yüzelli lira, hemen evi de tutarız. Olur ki başkaları bizden önce tutarlar...

Başını salladı İdiris... Kadın:

— Hafta sonuna kadar da bin lirayı, dedi. Üstüme biraz çamaşır, elbise, falan almak istiyorum. Sonra geriye kalanıyla da tencere şunu bunu alırım.

İdiris, baygın baygın bakıyordu Seher'in gözlerinin içine. Seher:

— Seviyor musun kabarık saçları? diye sordu.

— Heye, dedi İdiris, Isdanbıl işi...

— Sen evine bağlı ol, çocuklarıma iyi davran, her zaman kabartırım. Sonra, gözlerimi de boyarım...

Biraz daha durdular. İdiris:

— Gaç gün sona evlenirik ki? diye sordu.

— Nedir acelen? dedi kadın.

İdiris cevap vermedı. Seher'in açılmış bacaklarına baktı. Kadın güldü İdiris'e, İdiris ise sırıttı. O sırada kapıda bir gürültü oldu, bir yaşındaki çocuk, kapıyı tırmıklıyordu, bir taraftan da ağlıyordu. Seher kalktı, kapıyı açtı, çocuğu kucağına aldı:

— Bak, dedi bak, amcası gelmiş... Yaaa...

İdiris'le çocuk, bir müddet birbirlerine bakarak sırıttılar. Sonra çocuk geldi, İdiris'in dar pantalonuna sarıldı, sümüğünü dizine sürttü... Seher dışarıya çıktı, bir müddet sonra elinde şekerle geri döndü. Ardından Murtaza ve karısı girdiler:

— Eh, hayırlı uğurlu olsun, dediler.

Hepsinin de yüzünde mutlu bir gülümseme vardı, yalnız çocuk sümüklerini akıta akıta ağlıyordu...

O akşam İdiris ahlarla oflarla girdi bekâr yorganının içine. Eve geldiğinde çok neşeliydi. Hattâ kulübeden içeriye girer girmez:

— Buba bee, Allah beee! demişti.

Halo dayı sevinmişti oğlunun bu denli neşesine. Biliyordu gençliği onun da başından geçmişti gençlik. İmamgızı yavuklusu olduktan sonra, az mı dolanmıştı onların evlerinin yanında yöresinde keçi aramak bahanesiyle. Görmüştü oğlan burda boyalı boyalı kızları, yavuklusu gelmişti aklına, hele hele asker arkadaşı onu kadınlara da götürdüyse, şu anda İdiris ahlayıp oflamakta haklıydı...

— Bise galmadı oğul, dedi, bilemedin bi yıl... Ondan sona bindik mi zalım mekineye, ver elini köye. Attın mı söyle başlık parasını Şişgo'nun önüne, tamam, bi düğün gurarık, köye nam ola... Benzemez bizim oranın avratları buranın avratlarına. Dur dediğin yerde durur, öl dediğin yerde ölür. Saçının telini görmez gocasından gayrisi. Gulağasma oğul bunlara gulağasma...

İdiris, yorganın içinden bir daha pofladı. Seher'in kalçası, Seher'in boyalı gözleri gelmişti aklına. Sonra, kalçayı tuttuğu, kadının, nedir acelen, deyişi... Öyle dardı ki şimdi buralar İdiris'e, hele bu bekâr yorganının altı... Bir tekme savurdu yorgana, ayağı ilerdeki boş gaz tenekesine değdi.

— Eee oğul, dedi Halo dayı, yidirdi mi esger arkadaşın yimek?

— Yidirdi buba yidirdi...

— Gezdiniz mi sona?

— Gezdik... Buba be, bana yüzelli lira ilâzım.

Halo dayının içi titredi yine. Biraz önceki neşesi kayboluverdi:

— Napacan oğul? dedi.

— Heç buba, benim esger arkadaşının avradı hasdeymiş de...

— Oğul ya geri vermezse?

— Verecek...

— Sen getir esger arkadaşını bana, ben veriyim...

— Yok buba, ben götürecem, yarin verecem...

Halo dayı:

— Oğul, dedi, oğlunun yanına yaklaşarak, insanlar gısım gısım olurlar oğul, bu da avradım hasde diyerek yiyici gısmından olmasın?

— Yok buba, hasde.

— Ne biliyon?

— Getdim gördüm...

— Evine mi getdiniz?

— Heye... Yarın paydosdan sona ben sana getirrim dedim.

— Eyi oğul, sen bilin. Yalnız vereceği zamanı da söylesin.

— Olur...

Halo dayının içine bir kurt girdi. Girdi amma, öyle pek Halo dayıyı bu gece uyutmayacak derecede büyük bir kurt değildi bu. Olsa olsa asker arkadaşı oğlunu saf bulmuş, ondan yüzelli lira istemişti. Bahane olarak da, başı ağrıyan karısını göstermişti. Ya verirdi ya da vermezdi...

«Yaman şu seherin dölü yaman!»

Sarı çıkındaki yüzelli lirayı şimdiden yok bildi ve onun sıkıntısıyla uyudu...

Gün boyunca şarkı söyledi durdu İdiris. Bugüne değin hiç âdeti değildi şarkı söylemek. Hattâ işçilerden takılanlar bile oldu:

«Eee, dediler insanın bubası inşaatın çavışı olunca, türkü de çığırır, göbek de atar.»

Yine hiç âdeti değilken, tuttu öğle paydosunda işçilere çay söyledi. İşçiler:

«Halo dayı, oğlun senden daha bonkör haa» dediler.

Halo dayı başını salladı. Bir ara baba oğul, delikli tuğlaların arkasında yanyana geldiler. Halo dayı:

(Ajans Tek: 73/16 — 9)

— Oğul, dedi, onbeş çay ne eder bilin mi sen?

— Ossun buba, dedi İdiris.

— Biz diyok ki, bir an önce öküz parasını teminliyek, başlık parasını teminliyek çekek gedek burdan, sen dutuyon ona buna çay ısmarlıyon. Elin milleti ne çaya doyar, ne gayfeye oğul. Bunların önüne ilenger ilenger pilâv goy, gene de doymazlar oğul. Bu çıkınlar bizim hayatımız...

İdiris, sanki söylenenler kendisine değilmiş gibi:

— Yüzelli lirayı nazaman verecen? diye sordu.

— Get bana esger arkadaşını getir ondan sona...

— Amma buba, dedi İdiris, babasının ardı sıra giderek.

Halo dayı, sinirli sinirli, kulübeye doğru yürüdü. Testiden bir su içti.

— Amma buba, dedi yine İdiris.

— Biliyom oğul, para senin, senin amma, eyi gullanman gerek o parayı. Biliyon deel mi daş betonlarının üsdünde yatdığımızı...

— Amma ben dedim, yarin getirrim dedim...

Halo dayı, kuşağını çözdü:

— Sen bilin oğul, dedi.

Açtı sarı çıkını:

— Al, dedi, üç tane ellilik uzattı. Bil ki bu paralar guş olup uçdu. Şeherin uşağı, dilkiden galmaz aşşağı...

Oğlunun yüzüne bakmadan çıktı kulübeden. İşçilerden biri:

— Oğlan bize çay ısmarladı diye gızışdın mı yoksa Halo dayı? diye alay etti.

Halo dayı, ondan tarafa ters ters baktı:

— Get bire herif işine, garışdır kirecini, dedi...

Paydos olur olmaz, öteki işçilerle beraber çıktı yola İdiris. Artık Aksaray'a gitmeden, kestirme yolu öğrenmişti Fatih'teki lokantayı bulmak için. Öyle sevinçli, öyle hızlı gidiyordu ki, bir ara adamın birine bile çarptı. Adam dönüp ters ters baktı, söylendi:

— Memleketi ayılar istilâ etti, diye.

Güldü İdiris adama, sanki tanışmış gibi. Bunun üzerine adam daha çok kızdı, ağzına geleni söyledi.

Lokantaya vardığında Murtaza, masalara yemek taşıyordu.

— Mırtaza, dedi...

Murtaza, elindeki tabağı, yandaki bir masa üzerine bıraktıktan sonra İdiris'in yanına geldi. İdiris üç tane elliliği uzattı Murtaza'ya:

— Ev içun, dedi.

— Peki, nikâh muamelesi için? dedi Murtaza...

— Aboov, heye...

Tekrar cebine el attı. Onbeş lira, biraz da bozukluk vardı, onları uzattı. Murtaza:

— Yetmez bunlar, dedi. Sen hafta içinde bir yüzlük daha getir. Ben şimdilik cebimden masraf ederim, sen bana verirsin... Bak ha, asker arkadaşımsın diye, yoksa başkası olsa, bana ne evlenmesinden, mevlenmesinden...

— Lan gardaş, gardaşdan öteyik lan.

— Hadi sen şimdi git, tam iş zamanı... Sonra gene gelirsin, hafta sonuna kadar binliği hazırla. Onu da verelim Seher'in eline, bir şeyler alacaktır belki... Sen istersen gene pazar günü öğleden sonra gel, beraber gideriz eve...

— Yaşşa lan gardaşım...

— Hadi hadi güle güle...

— Evi tutun eyi mi?

— Hemen yarın tutarız... Merak etme...

İdiris, mutlu ayrıldı oradan. Ustanın önündeki tepsilerde dizi dizi yemekleri gördüğü halde, karnı hiç aç değildi. Seher'den edilen en küçük lâf onun karnını doyurmaya yetiyordu.

Bir genç kız geçti yanından...

«Ohoo, dedi ardından, benim bi

(Ajans Tek: 73/15 — 10)

Seher'im var ki, saç onda gaş onda, galça onda, avratlık onda... Ona da gıvıtdıracam böyle, senin gıvırdığın gibi. O senden daha gözel gıvırır, hem verdiğim paraynan çamaşır alacak... O şeyden, gırmızı dondan, gırmızı...»

Yolda bir sakallı ihtiyar gördü, babası geldi aklına, neşesi kaçtı:

«Ya bubam?» dedi içinden...

«Bubam ne diyecek ki bu işe?»

«Ya ırazı gelmezse? Ya paramı vermezse?»

«Amma para benim... Onun öküz parası ayrı. Ben gendinin parasını isdemiyom ki...»

Tekrar bir kadına rastladı. Baharın ilk giysileriydi bunlar, daha doğrusu öncüleriydi. Üzerinde dar bir kazak, altında dar bir pantalon vardı.

«Tamam, dedi, işte Seher senin gibi... Ona da bi böyle pantol, üsdüne de böyle bi gazzak... Sona salına salına gezsin evin içinde...»

İki gün açamadı İdiris babasına meseleyi. Uğundu durdu, ofladı durdu, pofladı durdu. Hattâ yemek de doğru dürüst yemez olmuştu. Sofraya oturdukları zaman birkaç lokma alıyor, ondan sonra yorganının içine çekilip derin derin ahlar çekiyordu. Halo dayı anlamıştı oğlunda bir şeyler olduğunu amma, ne olduğunu bir türlü bulup çıkaramıyordu ortaya. Üçüncü gece, iş paydosundan sonra yine kulübelerine geldiler. Halo dayı sofra bezini yere sererken, İdiris çoktan yorganının içine girmişti.

(Devamı var)

Akbaba

Haftalık Siyasi Mizah Mecmuası

SAHİBİ:
Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden:
Kadri Yurdatap

Sekreter: Selâmi M. Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer:
Akbaba Matbaası

İDARE YERİ:
Divanyolu Klodfarer Caddesi
No: 8-10, Daire: 3, İstanbul
Telefon: 22 18 11

İLÂN FİYATI: Kapak içi, santimi 35 lira, iç sayfalar 45 liradır.

Fiyatı: 150 kuruş.

DİKKAT!
Mecmuamızın eski sayılarını isteyen okuyucularımızın, beher sayı için 150 Krş. luk posta pulu göndermeleri kâfidir.

— Nereye bakıyorsun?..
— Manzaraya!..

Kont

Trafik memuru, kovalayıp durdurduğu arabadaki adama çıkıştı:

— Sana seslendiğim zaman niye durmadın?

Yaman bir dolandırıcı olan adam, azametli bir tavırla cevap verdi:

— Beni, «günaydın sayın kont» diye selâmladığınızı zannetmiştim...

Trafik memuru yumuşadı:

— Affedersiniz sayın kont, size daha süratli gidebileceğiniz yolu gösterecektim de...

Nereden?

Cellât, idam mahkûmunun yüzüne dikkatli dikkatli baktıktan sonra:

— Seni bir yerden gözüm ısırıyor ama nereden.. bir türlü hatırıma gelmiyor, dedi. Daha önce idam edilmediğine emin misin?..

Alışkanlık

Bir memur, tanıdığı bir dostuna içini döktü:

— Bana ne oldu bilmiyorum, masamı değiştirdiğimden beri bir türlü uyuyamıyorum!

Gaf

Biri arkadaşına dert yanıyordu:

— Dün gece gittiğimiz dâvette büyük bir gaf yaptım. Kaynanama çorabının buruşuk olduğunu söyleyip uyarmak istedim, meğer kadıncağızın ayağında çorap yokmuş!...

Süt meselesi

Mühendis Roland, genç ve güzel karısiyle gittiği Kongo'da, büyük bir şirkette her bakımdan mükemmel bir vazife bulmuştu.

Günün birinde şirketin önemli bir işi için Nijerya'ya gitti. Orada altı ay kadar kalacaktı. Fakat evdeki hesap çarşıya uymayınca, Kongo'da bıraktığı genç karısından onsekiz ay kadar uzak kalmaya mecbur oldu.

Kongo'ya dönünce bir sürprizle karşılaştı. Karısının kucağında çikolata renginde bir bebek vardı.

Hayret ve dehşet içinde kalan Roland sordu:

— Mari, bu yavru kimin?

Genç kadın gayet sakin:

— Kimin olacak, dedi. Senin...

— Nasıl olur?!. Baksana zenci yavrusundan farksız...

Genç kadın, bitkin kocasının yanına sokularak:

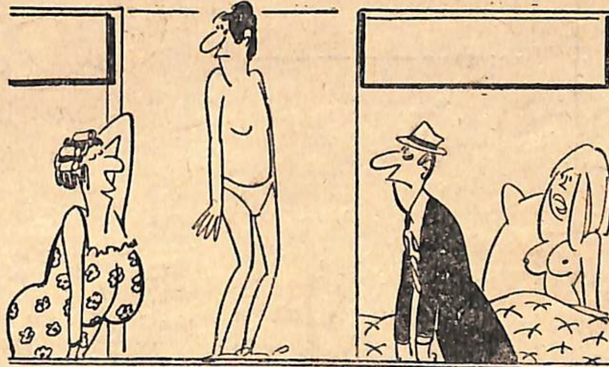
— Dur, telâş etme, dedi. Sana bunun sebebini açıklayacağım. Sen Nijerya'ya gittiğin zaman ben hâmile idim. Doğurduktan sonra sütüm kesildi, bir zenci süt ana tutmak zorunda kaldım. Bu yüzden evlâdımız zencilerin renginde oldu...

Karısını çok seven Roland, buna inanır gibi oldu. O yaz Paris'e dönünceye kadar sesini çıkarmadı. Fakat bunu annesine açmaktan da kendini alamadı:

— Anneciğim, dedi, bu süt meselesi gerçek mi?...

Yaşlı kadın tasdik etti:

— Evet evlâdım, dedi. Sütün tesiri olmaz olur mu?... Benim de başıma gelmişti. Seni doğurduktan sonra sütüm kesilmişti, sana inek sütü içirmek zorunda kaldım, işte bu yüzden sen boynuzlu oldun!...

— Kızacak bir şey yok komşu... Bu bey benim yanımdaydı da.. biraz hava almak için çıktı buraya!..

Bir Çin fıkrası

İhtiyar Yan - Sen, kasaba halkıyla alay etmek istiyordu. Evinin penceresinden başını çıkırarak oradan yeçen yaşlı bir kadına seslendi:

— Haberin var mı?... Bu sabah Vilâyette herkese bedava kavun dağıtıyorlar...

İhtiyar kadın, koşa koşa oradan uzaklaştı. Bir saat sonra bütün kasabanın kadınlarının ellerinde sepetler olduğu halde sokağa döküldüler.

Bunu gören Yan - Sen, karısının yanına koştu:

— Çabuk bana en büyük sepeti ver, ben de gidiyorum. Kimbilir belki de...

— Yamalı külot giymeme sen aldırmazsın ama, müdür bey senin gibi düşünmüyor!..

Ne âlâ iş!

Kendisini rahatsız eden bir kompleksten kurtulmak için bir ruh doktoruna gitti. Doktor onu tepeden tırnağa süzdükten sonra:

— Yarın bu saatte yine gelin, dedi.

Adam ikiyüz frank olan muayene ücretini ödeyip çıktı.

Ertesi gün yine geldi. Doktor bir şey söylemedi. Yine onu süzmekle yetindi ve:

— Yarın beklerim, diyerek muayene ücretini alıp cebine attı.

Üçüncü gün, adamın sabrı tükendi:

— Bay doktor, dedi, bana hiç soru sorduğunuz yok!

Doktor, ellerini çırparak:

— Ooh, ne iyi, dedi. İşte açıldınız, bir şeyiniz kalmadı. Şimdi söyleyin bakalım, ne istiyorsunuz?

Adam hemen cevap verdi:

— Beni buraya ortak alır mısınız?...

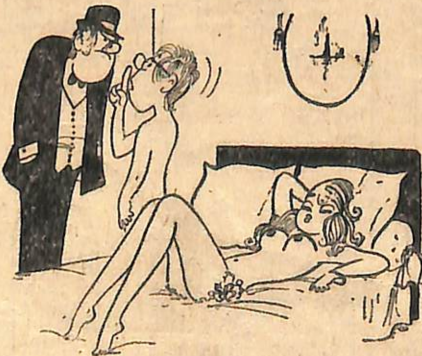
Marifetli kız

Delikanlı, dul kadına:

— Sinyora, damadınız olmak istiyorum. Kızınız Suzi'nin bir erkeği tamamiyle mutlu kılacağına inancım vardır...

Kadın, gururlu bir tavırla sözünü kesti:

— Bir erkeği mi?... Suzi yüz erkeği bile mutlu kılabilir!...

— Şşşt, sakın bağırmayın, karınız şimdi uyudu!..

Tablodaki şövalye

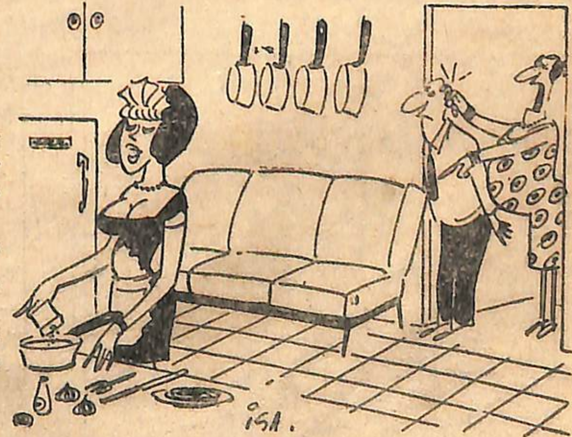
Perez, bir antikacının dükkânında gördüğü bir şövalyenin tablosunu beğenmişti. Fakat fiyatını sorunca çok pahalı buldu. Almadan çıktı.

Bir kaç gün sonra ziyaretine gittiği bir arkadaşının evinde, o tabloyu görmesin mi?!. Ona hayran hayran bakarken, arkadaşı:

— Her halde bu tablodaki şövalyenin kim olduğunu merak ediyorsun... Söyleyeyim: Bu dedemdir, dedi.

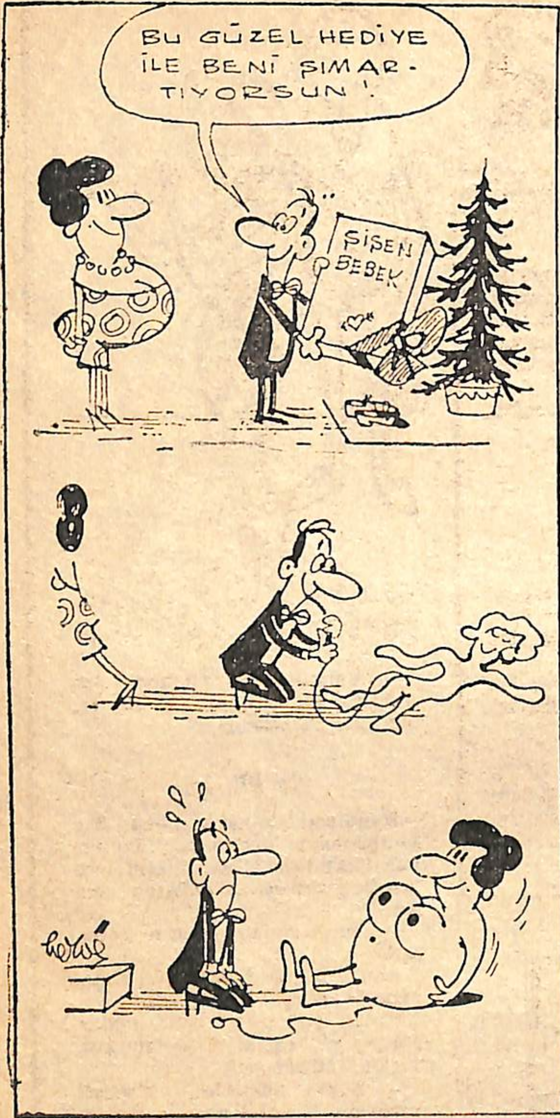
Perez içini çekerek:

— İki hafta önce beşbin frangım olsaydı, bu tablodaki şövalye benim dedem olacaktı, diye mırıldandı.

— Söyle herif, ben seyahatteyken bu kanapeyi neden mutfağa koydun?..

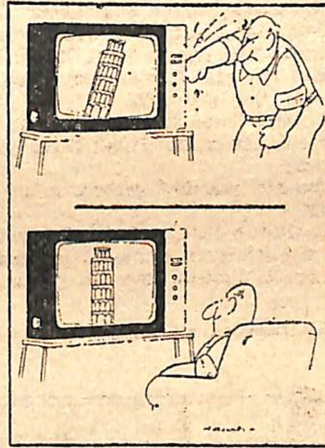
Dünya Karikatürleri

YAZISIZ

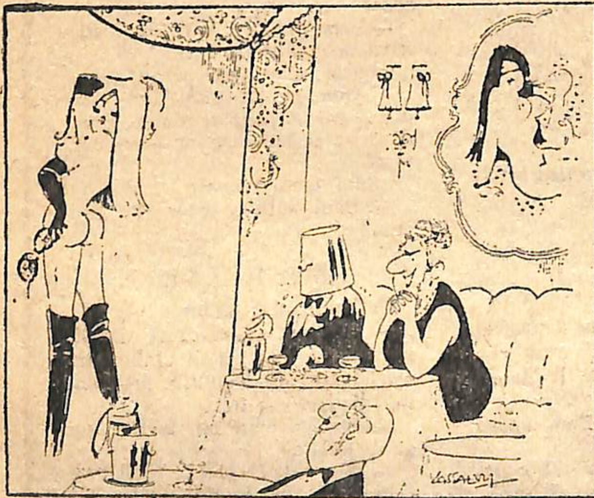
-BİRAZ DAHA BUZ İSTER MİSİNİZ?

YAZISIZ

-BEN BURAYA SADECE TELEVİZYONU TAMİR İÇİN GELDİM!..

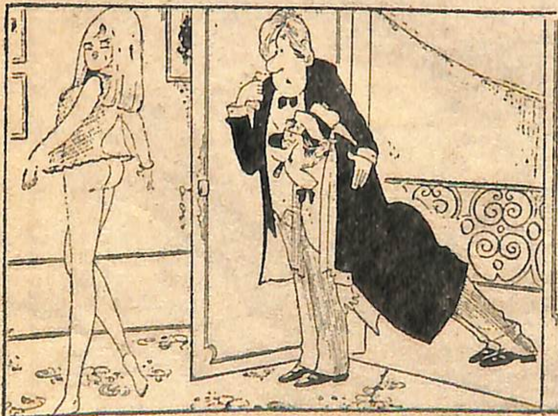
-İŞTE, TAMAM... BUZLU SU AKLINI BAŞINA GETİRİR!..

- YETER YAHU! ÖPÜŞMENİZ ÇOK UZUN SÜRDÜ!..

YAZISIZ

-HAYIR DOSTUM... YENİ BİR GECE KULÜBÜNDE DEĞİL, EVDEYİZ!..

-BU HAVADA GİYECEK DAHA UZUN BİR ŞEYİNİZ YOK MU?

Akbaba

Yeni Büyük Yarışmamız:

AKBABA TOTO

7'sinden 70'ine kadar herkesin seve seve katılacağı
bu YEPYENİ yarışmaya

GELECEK HAFTA BAŞLIYORUZ.

AKBABA TOTO yarışmasına katılmakla
hem gülecek, hem eğlenecek, hem de

5000

LİRA KAZANACAKSINIZ.

Akbaba

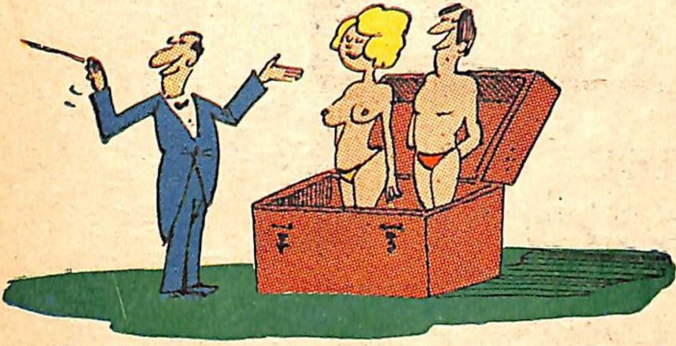
NEŞE, AKBABA TOTO'DA
EĞLENCE, AKBABA TOTO'DA
BİNLERCE LİRA AKBABA TOTO'DA

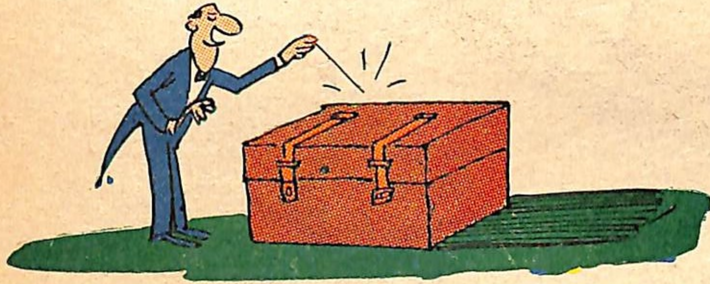
AKBABA TOTO

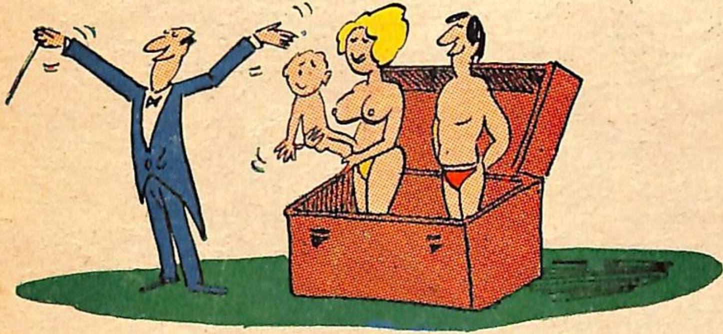
Gelecek Sayımızda

Gelecek hafta mutlaka bir AKBABA alınız.

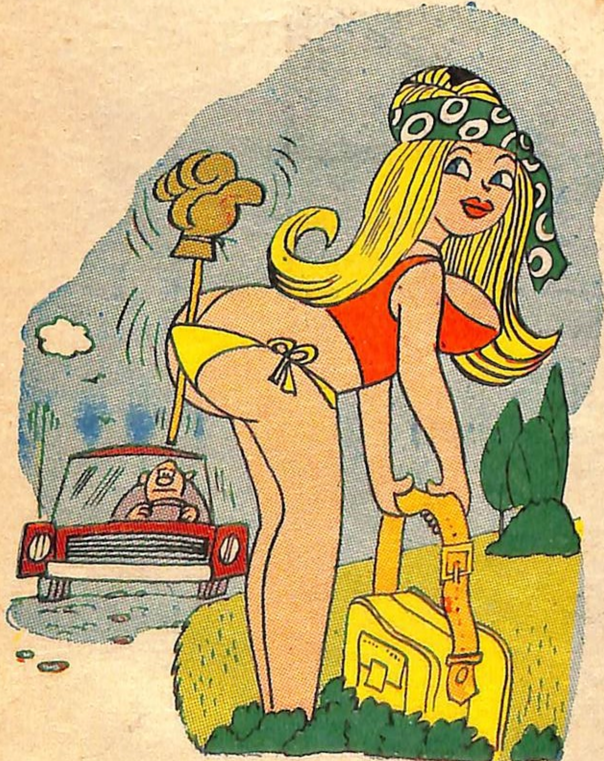
Akbaba

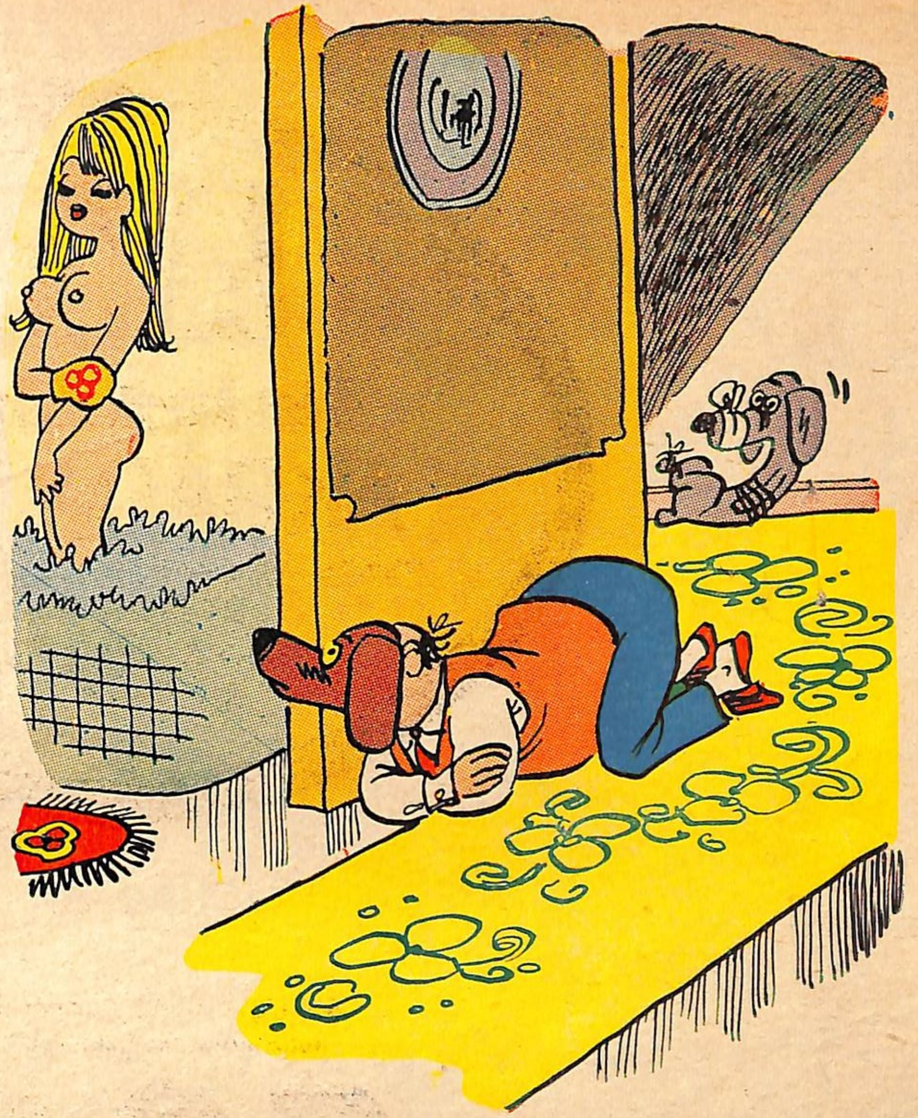

YAZISIZ

YAZISIZ

YAZISIZ

YAZISIZ